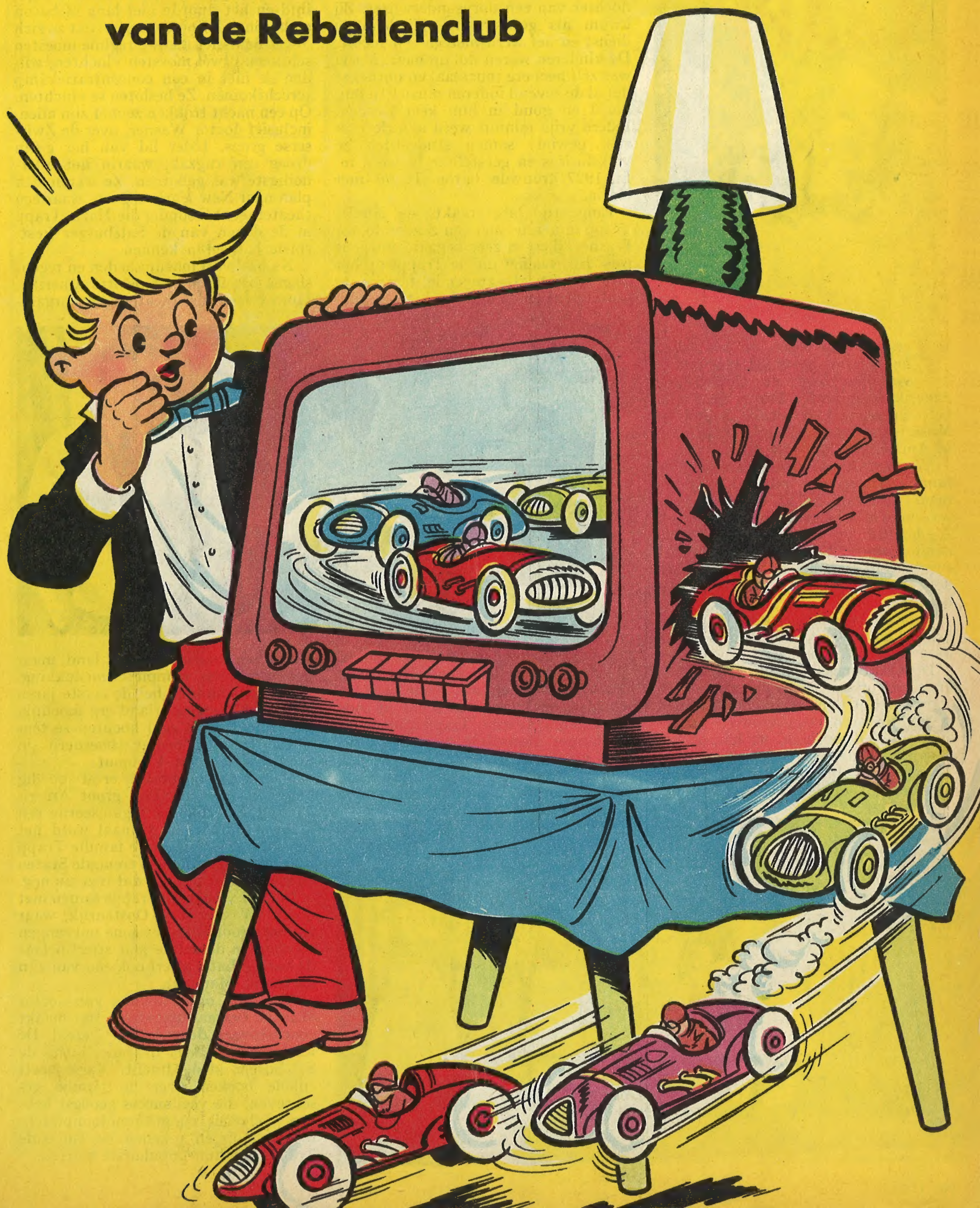
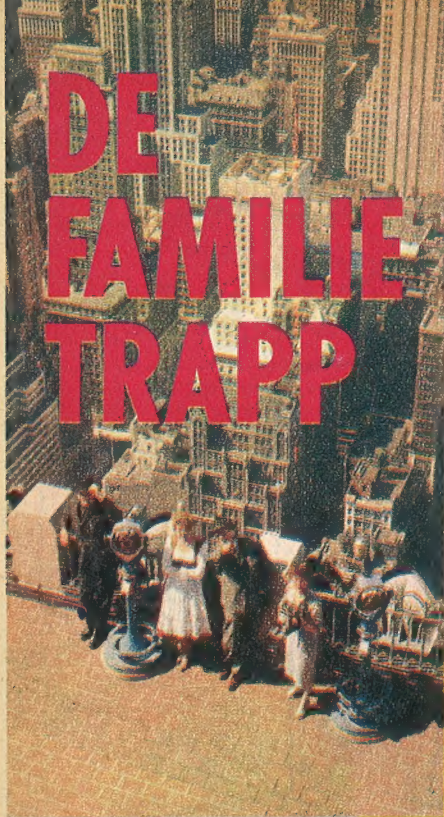
SJORS

14 maart 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 11

van de Rebellenclub

DE FAMILIE TRAPP

Verscheidene lezers en lezeressen hebben ons gevraagd eens iets te vertellen over de Oostenrijks/Amerikaanse familie Trapp, naar wier belevenissen de musical ,,Sound of Music" is gemaakt, die op het ogenblik in Amsterdam wordt vertoond.

Voordat van de geschiedenis van de familie Trapp een musical was gemaakt bestond er al een film van, waarin Ruth Leuwerik en Hans Holt de hoofdrollen speelden. Deze film heeft over de hele wereld een groot succes gehad en het is te verwachten dat ook de musical veel succes zal boeken.

Waarom is de familie Trapp zo bekend en welke geschiedenis is er aan deze familie verbonden?

De Oostenrijkse baron Trapp, een vroegere officier van de marine en commandant van een onderzeeër, had zeven kinderen; zijn vrouw was gestorven. Een huishoudster had op het kasteel Aigen, de woonplaats van de Trapps, vlak bij Salzburg, de leiding van het huishouden. De zeven kinderen van de baron waren, ondanks de zeer strenge opvoeding die ze kregen, volkomen verwilderd; maar liefst zesentwintig gouvernantes konden hen niet aan en gingen er achtereenvolgens vandoor. Toen Trapp nergens een nieuwe gouvernante voor zijn kinderen kon vinden, riep hij de hulp in van de abdis van een nabijgelegen klooster. Door haar bemiddeling kwam de baron in contact met het meisje Maria, de dochter van een dorpsonderwijzer. Zij kwam als gouvernante bij hem in dienst en het werd meteen een succes. De kinderen waren dol op haar. Maria was zelf heel erg muzikaal en ontdekte dat al de zeven kinderen muziek in hun bloed en goud in hun keel hadden. Iedere vrije minuut werd aan de muziek gewijd; samen studeerden ze volksliedjes en geestelijke liederen in. In 1927 trouwde baron Trapp met Maria.

Enige tijd later raakte de familie Trapp in kennis met een zekere doctor Wasner, die een zeer begaafd musicus was. Hij was het die de Trapps op het idee bracht als zingende familie te gaan optreden en hij is op het ogenblik nog steeds de raadsman van de familie en dirigent van het koor. Het begin van hun optreden was maar heel bescheiden; er kwam pas schot in toen de zingende familie Trapp tijdens de Salzburger Festspiele de eerste prijs voor koorzang won. Ze werden vlak daarop uitgenodigd een tournee te maken door de Scandinavische landen en tal van radiostations in Europa zonden platen van het Trappkoor uit.

Kort voordat de Duitsers Oostenrijk bezetten, verloor baron Trapp, die zeer rijk was, zijn gehele bezit, omdat hij een tegen de Duitsers gerichte actie financieel gesteund had. Om in hun onderhoud te voorzien gingen de Trapps nu voor geld zingen, iets dat ze tot nog toe nooit gedaan hadden.

Oostenrijk werd bij Duitsland ingelijfd en het duurde niet lang of baron en barones Trapp begrepen, dat ze zich ofwel naar het nieuwe regime moesten schikken ofwel moesten vluchten, wilden ze niet in een concentratiekamp terechtkomen. Ze besloten te vluchten. Op een nacht trokken ze met zijn allen, inclusief doctor Wasner, over de Zwitserse grens. Ieder lid van het gezin droeg een rugzak, waarin het allernodigste was geborgen. Ze waren van plan naar New York te gaan, waar een theateragent woonde, die Maria Trapp in de dagen van de Salzburger Festspiele had leren kennen.

Na heel veel moeilijkheden en tegenslagen bereikten ze tenslotte Amerika. Hun vriend de theateragent organiseerde een tournee door dit land, maar het werd een complete mislukking. De Trapps hadden het de eerste jaren in hun nieuwe vaderland erg moeilijk. Van hun laatste geld kochten ze tenslotte een armoedige boerderij in Stowe in de staat Vermont.

Maar gelukkig braken er al spoedig betere dagen aan. Een groot Amerikaans theaterbureau organiseerde een nieuwe tournee en ditmaal werd het een succes. De zingende familie Trapp werd een begrip in de Verenigde Staten en ver daarbuiten. En dat is ze nu nog.

In 1947 vlogen de Trapps samen met doctor Wasner naar Oostenrijk, waar zij met groot enthousiasme ontvangen werden. In datzelfde jaar stierf helaas de baron. Later stierf ook een van zijn dochters, Martina.

Het koor, onder leiding van doctor Wasner, bestaat nog altijd. Het maakt concertreizen door de hele wereld. De kinderen en Maria dragen daarbij de Salzburger klederdracht. Maria heeft enkele boeken over de familie geschreven, die veel succes geoogst hebben. Televisie en grammofoonplatenmaatschappijen rekenen de zingende Trapps tot hun populairste sterren.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WE ZULLEN EENS EVEN EEN KIJKJE NEMEN. KIJK EENS, LEGE BLIKJES EN EEN SMEULEND VUURTJE...

HOE BESTAAT HET! EEN ONDER-AARDS MEER, DAT IN VERBINDING STAAT MET DE ZEE!

DAT IS HEEL HANDIG BEDACHT VAN BEN BONKERT...

HIJ KAN VAN-UIT ZEE ZO ZIJN GEHEIME BERG-PLAATS BINNEN-VAREN!

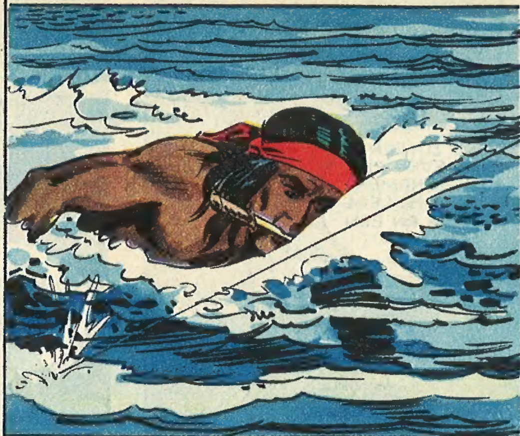

ALLE SCHAT-TEN, DIE HIJ VAN HET GEZONKEN KAPERSCHIP OP-PIKT, KAN HIJ HIER VERBERGEN!

PAS OP, BEO, LAAT JE NIET ZIEN! DAAR KOMEN ZE AAN!
!

WE MOETEN ZO VLUG MOGELIJK WEG ZIEN TE KOMEN! ZE MOGEN ONS NIET ONTDEKKEN!

NOU, BEN, HET EERSTE DEEL VAN DE BUIT IS BINNEN EN DE PROFESSOR ZIT ER MOOI NAAST, HA, HA, HA!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

DE KOGEL VAN SANTER SUIST RAKELINGS LANGS HET OPPERHOOFD DER APACHEN.

...MAAR WINNETOU LAAT ZICH ER NIET DOOR AFSCHRIKKEN.

ALS JE HET LEF HEBT DICHTERBIJ TE KOMEN, ZAL MIJN TWEEDE SCHOT BESLIST NIET MIS ZIJN!

DAT IS PECH! WINNETOU IS ONDER WATER VERDWENEN.

NU ONTSNAPT DIE BLANKE HOND MIJ NÓG!

DEZE KOGEL BEWAAR IK VOOR DE VOLGENDE ONTMOETING!

ENIGE TIJD LATER WORDT ER OP DE ANDERE OEVER ERNSTIG BERAADSLAAGD.
MIJN RODE BROEDERS MOETEN ZICH DIRECT KLAARMAKEN OM DE ACHTERVOLGING IN TE ZETTEN.

SANTER IS MET EEN KANO DE RIVIER AFGEVAREN. WIJ GAAN HEM ACHTERNA!

WAT DE BLANKE GEVANGENE BETREFT, VERLAAT IK MIJ OP JOU, OLD SHATTERHAND. JIJ HEBT DE PLICHT TE ZORGEN DAT SAM HAWKENS BEVRIJD WORDT. WIJ MOETEN NU AFSCHEID VAN ELKAAR NEMEN...

VOOR HOELANG, DENK JE?
DAT KAN IK NIET ZEGGEN. DE WIL VAN DE MENS IS ONDERWORPEN AAN DIE VAN DE GROTE GEEST. MAAR IK HOOP JE BINNEN ENKELE DAGEN TERUG TE ZIEN OP DE PLEK WAAR DE RIO BOSCO DE MATCHITOCHES EN DEZE RIVIER SAMENVLOEIEN...
55

KORTE TIJD DAARNA...
MOGE DE GROTE MANITOU JE BEGELEIDEN EN TEGEN ALLE GEVAREN BESCHERMEN!
ARRANZ -63

WINNETOU RIJDT MET ZIJN KRIJGERS IN VOLLE GALOP WEG. HET IS EEN INDRUKWEKKEND SCHOUWSPEL.

MIJN GEDACHTEN ZIJN BIJ JOU, WINNETOU. JE WEET WAT IK JE BELOOFD HEB OP DE DAG VAN KLEKIH-PETRA'S BEGRAFENIS. IK ZAL MIJN WOORD HOUDEN!

WIJ HEBBEN EEN KANO TOT ONZE BESCHIKKING. VANNACHT NOG ZAL IK BIJ TANGUA OP BEZOEK GAAN!

OLD SHATTERHAND HOUDT DIE DAG VERDER RUST. ZODRA HET DONKER WORDT, PEDDELT HIJ IN DE KANO NAAR DE ANDERE OEVER.

ZORGVULDIG MAAKT HIJ HET RANKE BOOTJE VAST...

BEHOEDZAAM EN ZONDER GERUCHT TE MAKEN NADERT HIJ HET DORP...

PLOTSELING ZIET HIJ EEN WONDERLIJK TAFEREEL VOOR ZICH...

WAAROM ZINGT TANGUA EEN ROUWZANG?
OEF! OEF! OLD SHATTERHAND ZELF! HELP! HELP!
56

NAAR VREEMDE LANDEN

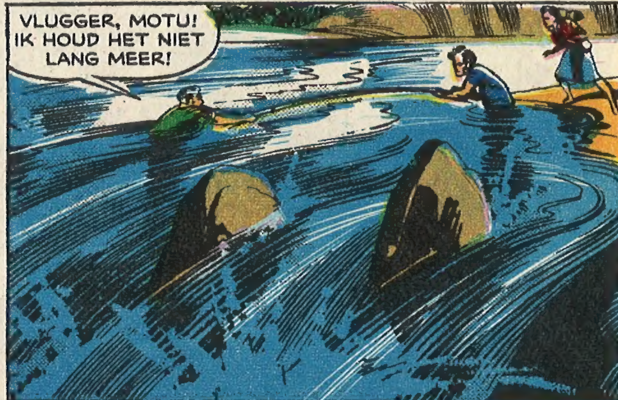
JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. TOEN DE JONGELUI OP MONORAKA-EILAND WAREN OM JOANS VADER TE ZOEKEN, DIE DAAR VERDWENEN WAS, ONTMOETTEN ZE PROUST, VERMOMD ALS PROFESSOR MEREDITH. DEZE VIEL IN EEN RAVIJN.

WANHOPIG PROBEERDE JOE DE „PROFESSOR” TE BEREIKEN. HIJ KON HET GEBULDER HOREN VAN HET WATER, DAT ZICH EEN EINDJE VERDEROP IN DE DIEPTE STORTTE EN HIJ WIST DAT HIJ DE MAN NIET MEER OP TIJD ZOU KUNNEN INHALEN.

IN DE MENING DAT MEREDITH DOOD WAS, VERVOLGDEN ZE HUN WEG DOOR HET OERWOUD. JOE WAS BEZORGD. HET WAS NU AL TWEE MAANDEN GELEDEN, DAT JOANS VADER VOOR HET LAATST WAS GEZIEN! PLOTSELING HOORDEN ZE EEN GELUID!

KOM MEE NAAR ONS DORP!
WE ZIJN OMSINGELD. WAT MOETEN WE DOEN?
ALS WE PROBEREN TE VLUCHTEN, ZULLEN ZE ONS DODEN!

ZE LIJKEN ME BEST AARDIG, MOTU. ZULLEN WE VRAGEN, WAAR MIJN VADER IS?
DAAR KUNNEN WE BETER NOG MAAR NIET OVER PRATEN.
ZENUWACHTIG EN GESPANNEN LIEPEN JOAN, JOE EN MOTU TUSSEN DE INBOORLINGEN OVER HET SMALLE PAD DOOR DE JUNGLE. JOAN VROEG ZICH AF OF ZIJ NU HAAR VADER ZOU ZIEN.

IK BEN HOOFDMAN TUAGI. EERST GAAN JULLIE WAT ETEN. DAARNA PRATEN WE WEL.
DANK U. U BENT ERG VRIENDELIJK.

EVEN LATER WERDEN JOAN, JOE EN MOTU NAAR EEN LEEGSTAANDE HUT GEBRACHT. MOTU MAAKTE ZICH ONGERUST. DE KANNIBALEN WAREN WEL ERG AARDIG, MAAR HIJ WIST DAT DIE AARDIGHEID VERRADERLIJK KON ZIJN.

IS HET GEEN GRAPPIG HUIS?
ALS WE HEBBEN GEGETEN, ZAL IK PROBEREN UIT TE VINDEN WAAR JE VADER IS.

HIER IS IETS TE ETEN.
HÈ, LEKKER, BANANEN!
IK HEB HONGER, EN JIJ?

IK BEN OPEENS ZO MOE. IK GA EVEN SLAPEN.
GAAN JULLIE ALLE TWEE MAAR SLAPEN. IK ZAL WEL OPLETTEN.
MOTU VROEG ZICH AF, WAAROM DE INBOORLINGEN ZO AARDIG VOOR HEN WAREN.

IK HEB OOK ZO'N SLAAP. MAAR IK MOET WAKKER BLIJVEN!

MAAR NA ENKELE MINUTEN KON MOTU NIET MEER EN VIELEN OOK ZIJN OOGLEDEN DICHT...
ZE SLAPEN! KOM!

DOOR DIE SLAAPBESSEN IN HUN ETEN ZULLEN ZE WEL NIET ZO GAUW WAKKER WORDEN!
HOOFDMAN TUAGI IS TOCH MAAR SLIM!

JOE WAS DE EERSTE, DIE WAKKER WERD...
VERDRAAID, MOTU! ZE HEBBEN ONZE GEWEREN GESTOLEN!
WAT ZOU ER NU MET HEN DRIEËN GAAN GEBEUREN?

De vrolijke vijf

In het circus van Angela's oom Jack heerste grote opwinding: tijdens de afscheidsvoorstelling de volgende avond zou King, de beroemde impresario, komen kijken. . .

van de Edelweiss-school

WAAROM SCHROK ANGELA ZO PLOTSELING?

TEXAS JOE EN DE *gemaskerde* RUITERS

DOOR BERNARD BRUINHOF

Het was stil in de gelagkamer toen Joe Bowen, alias Texas Joe, er binnentrad. Aan een tafeltje in de hoek zaten een paar cowboys, maar verder was de zaal leeg. De waard hing verveeld over de tapkast. Van buiten klonken vaag geluiden in het café door. Texas Joe ging aan een tafeltje zitten en bestelde een maaltijd. Toen hij daarmee bezig was, kwam er een man met grijs haar en een streng uiterlijk door de klapdeurtjes naar binnen. Hij bleef staan, zijn ogen dwaalden zoekend rond. Toen zag hij Joe, liep naar hem toe en zei: ,,Mijn naam is Hawks. Ik ben rechter. Van een stalknecht buiten hoorde ik dat u hier was."

Texas Joe veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en antwoordde: ,,Ik heet Bowen, Joe Bowen."

De rechter glimlachte even. ,,Maar ik durf te wedden dat alleen je moeder je ware naam kent. In het westen ben je algemeen bekend onder de naam Texas Joe."

Bowen grijnsde. ,,Dat is wel mogelijk, rechter. Maar ga zitten. Ik ben zo klaar. Wat mag ik voor u bestellen?"

Hawks maakte een afwerend gebaar. ,,Niets, dank je. Ik wilde je uitnodigen even mee te gaan naar mijn huis, want ik heb iets belangrijks met je te bespreken."

,,Dat kan, ofschoon ik weinig tijd heb en niet van plan ben lang hier in Redford te blijven."

,,Toch zou je me een genoegen doen als je even meeging."

Joe knikte, hij beëindigde zijn maaltijd en volgde de rechter naar diens huis. Met een glas wijn in de hand en gedoken in een leren fauteuil luisterde hij enige tijd later naar het verhaal van de rechter. ,,. . . en zo kan het niet langer," besloot meneer Hawks tenslotte zijn relaas.

Joe zette zijn halflege glas op het lage tafeltje naast zich en zei: ,,Dus om het nog eens in het kort te zeggen: het laatste jaar worden er in deze plaats en in de omgeving roofovervallen gepleegd door een bende schurken, die zich de ,,Gemaskerde ruiters" noemen. Niemand is er ooit in geslaagd een van de daders te betrappen, maar het is wel zeker, dat de bendeleider iemand hier uit de buurt moet zijn."

De rechter knikte. ,,Ja, zo is het. Iemand buiten deze contreien zou niet zo goed op de hoogte kunnen zijn van de interne dingen hier. Om een voorbeeld te noemen. Hij zou onmogelijk kunnen weten, dat Butlers Bank vorige week vrijdag een groot bedrag in haar kluis had en nog minder waar de sleutel ervan was."

Bowen richtte zich iets op en keek zijn gastheer strak aan. ,,Die bank is zeker van dat bedrag beroofd, nietwaar?"

,,Ja."

,,Hoeveel mensen waren ermee bekend waar de sleutel van die kluis was?"

,,Drie, voor zover ik weet. Ze zijn duchtig aan de tand gevoeld, maar ze hadden een alibi."

,,Een van hen kan als tipgever opgetreden zijn en de eigenlijke bende kan wel uit een heel andere streek komen."

Langzaam wreef de rechter over zijn kin. ,,Dat kan wel, maar toch. . ."

Joe dronk zijn glas wijn leeg en vroeg: ,,Maar wat is nou eigenlijk uw bedoeling, rechter? U heeft me heel wat verteld. . ."

Mr. Hawks viel hem in de rede. Zijn grijze ogen namen de ranger onderzoekend op en deze kreeg het gevoel, dat er niet veel ontsnapte aan die scherpe blik. ,,Jij behoort tot het korps der Texas Rangers,*) nietwaar? Het korps, dat zorgt voor orde en gerechtigheid."

Joe knikte langzaam. ,,Ja."

,,Welnu, ben je hier gekomen om die bende in te rekenen?"

Bowen keek zijn gastheer geamuseerd aan. ,,Ik ben hier op doortocht, zoals ik u al heb verteld."

,,Onzin. Jij bent hier om die bende op te sporen. Mij kun je niet voor de gek houden. Ik weet drommels goed hoe jullie Texas Rangers werken. Alles doen ze in het diepste geheim en op het meest verrassende ogenblik slaan ze toe. Maar, man, begrijp dan toch: ik kan je helpen. Ik heb mijn hersens niet voor niets. Al lang heb ik nagedacht over verschillende zaken. Ik heb punten van overeenkomst geconstateerd, kortom: ik wil je laten profiteren van wat ik heb ontdekt. Maar. . . eh, als het werkelijk je bedoeling is morgen te vertrekken, dan heeft het geen zin je met bepaalde dingen op de hoogte te brengen."

Bowen knikte en liet de kelk van zijn wijnglas tussen zijn vingers draaien. ,,Het is allemaal heel redelijk wat u zegt. Maar eerst wou ik u nog een vraag stellen. U heeft hier toch een sheriff?"

De rechter fronste zijn wenkbrauwen. Langzaam, zijn woorden goed overwegende, antwoordde hij: ,,Die hebben we zeker. Maar hij heeft nog nooit enig resultaat geboekt."

Joe was even in gedachten verzonken. Dan hief hij zijn hoofd op. Hij was tot een besluit gekomen. Hij keek zijn gastheer recht in het gezicht. ,,Ik zal open kaart met u spelen. Inderdaad ben ik hier om een onderzoek in te stellen. Maar zoals u al hebt opgemerkt, werken wij in het diepste geheim. Voor u maak ik een uitzondering. Maar buiten u mag niemand er iets van weten."

Mr. Hawks knikte, ietwat in zijn wiek geschoten. ,,Dat spreekt vanzelf."

,,En nu zou ik graag horen wat u hebt ontdekt," vervolgde Joe.

De rechter schraapte zijn keel. ,,Om met de deur in huis te vallen: ik verdenk sheriff Cobbler ervan dat hij onder één hoedje speelt met die bende. Of hij is de leider óf hij verschaft inlichtingen."

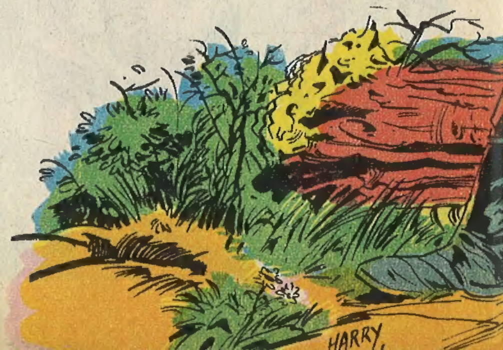
Texas Joe klakte even met zijn tong. ,,Dat ziet er niet fraai uit. Hebt u aanwijzingen?"

,,Ik zal je precies vertellen wat ik weet. Lang niet voldoende om hem in staat van beschuldiging te stellen, want anders had ik dat al gedaan, maar misschien genoeg voor je onderzoek. Ten eerste: sheriff Cobbler is uit hoofde van zijn ambt bekend met allerlei belangrijke zaken in onze goeie stad Redford. Hij weet bijvoorbeeld precies hoe de alarminstallatie werkt in Butlers Bank. Verder is hij ermee op de hoogte wanneer er geldzendingen plaatsvinden en op welke manier dat gebeurt."

,,Die bende heeft bij de overval op Butlers Bank de alarminstallatie buiten werking gesteld, nietwaar?"

---

*) Texas Rangers = speciaal politiekorps in de staat Texas.

„Ja. Ik geef je op een briefje, Bowen, dat het niet zo'n gemakkelijk karweitje was. In feite lijkt het me onmogelijk, zelfs voor de beste inbreker, tenzij hij ingelicht was."

„En u denkt dat Cobbler de man is die de inlichtingen heeft verstrekt."

„Inderdaad. Maar ik heb nog meer aanwijzingen. Op het ogenblik dat de drie laatste overvallen gepleegd werden, was Cobbler niet op zijn bureau."

„Kan dat geen toeval zijn? Sheriffs verrichten meestal buiten meer werk dan binnen."

„Dat ben ik met je eens. Maar in dit geval gaf het mij toch te denken."

„Welke verklaring gaf de sheriff van zijn afwezigheid?"

De rechter haalde even zijn schouders op. „Och, hij vertelde me dat hij op verkenning uit was. Maar er zijn nog meer dingen waarom hij mijn wantrouwen wekte. Een paar weken geleden zag ik hem in Deeds, een plaats ongeveer twintig mijl hiervandaan. Ik volgde hem stiekem en zag dat hij in een berucht café verdween. Wat had hij daar te maken? En waarom droeg hij zijn sheriffinsigne niet?"

„Dat is vreemd. Weet u ook de naam van dat café?"

„Tubby's Taveerne."

Texas Joe stond op en nam afscheid. Even later verliet hij in galop Redford.

Op een open plek tussen struikgewas, een kilometer of drie van Redford verwijderd, bevonden zich twee cowboys. Een van hen, een korte dikke man, gluurde voorzichtig door een opening van het groen. „Joe is in aantocht," sprak hij even later opgewekt.

„Het zal ook eens tijd worden, Lucky," bromde de ander, een pezige, donkere kerel. „Ik denk dat Joe wat heeft ontdekt, Steve," zei Lucky Bill optimistisch. „Anders was hij veel eerder teruggekomen."

Zijn vriend knikte. Hij had een zwijgzame natuur. Met woorden was hij net zo zuinig als een reiziger in de woestijn met zijn waterzak.

Enige ogenblikken later voegde Texas Joe zich bij zijn vrienden. Ook zij behoorden tot het beroemde korps der Texas Rangers. Heel beknopt maar volledig vertelde Joe hun zijn lotgevallen.

„Nou, kom maar eens met je plan voor de dag," adviseerde Lucky Bill hem, toen hij uitgesproken was.

Joe trok zijn wenkbrauwen iets op. „Hoe kom je erbij dat ik al een plan heb?" vroeg hij schertsend.

Lucky grijnsde. „Ik mag een boon zijn, als dat niet het geval mocht zijn."

„Eens loop jij er nog lelijk in, Bill," verzekerde Joe hem lachend. „Maar goed: één van jullie gaat naar Deeds."

„Dat plaatsje wil ik weleens bekijken," zei Steve Gallachan.

„Okay!" antwoordde Joe. „Probeer in Tubby's Taveerne uit te vissen met wie Cobbler heeft aangepapt en verzamel zoveel mogelijk inlichtingen over hem en mogelijke andere verdachten. Bill en ik gaan achter sheriff Cobbler aan. In ieder geval ontmoeten we elkaar morgenmiddag tussen twaalf en twee hier."

Even later slingerden de Texas Rangers zich in het zadel: twee reden naar Redford en een ging naar Deeds.

Het huis van sheriff Cobbler lag aan het eind van de straat en was omringd door een grote tuin met vruchtbomen. Texas Joe en Lucky Bill waren achter een heg weggedoken. Een gat in het groen verleende hun een puik uitzicht op het houten gebouw. Er was niemand in huis. De beide rangers hadden uitgevist, dat de sheriff en zijn vrouw op visite waren en waarschijnlijk eerst tijdens de nacht terug zouden komen. Kinderen bezaten ze niet en dus was het nu, zoals Joe grijnzend had opgemerkt, een ideale gelegenheid eens in Cobblers huis te snuffelen. Het sprak vanzelf, dat Bill het volstrekt eens was met zijn vriend.

„Ik denk dat Joe wat heeft ontdekt, Steve," zei Lucky Bill optimistisch. „Anders was hij veel eerder teruggekomen."

Joe zou op onderzoek uitgaan en Lucky de wacht houden. Tweemaal het gekras van een raaf betekende onraad.

„Nou, ik ga er vandoor," zei Joe zacht en sloop, zonder enig geluid te maken, langs de haag. Vlak bij het eind wrong hij zich door een opening van het groen en kwam in de tuin. Behoedzaam, laag over de grond, sloop hij naar een oude appelboom. Even bleef hij wachten. Zijn scherpe ogen verkenden zorgvuldig de omgeving. Niets te bekennen. Joe hoopte dat er geen hond was. Dat zou zijn plannen in gevaar kunnen brengen. Een bleke maan wierp spookachtige schijnsels over de struiken langs de kanten. Af en toe klonk de kreet van een nachtvogel. Ergens ver weg lalde een dronken kerel. Uiterst voorzichtig, er steeds voor zorgend in de schaduw van bomen en bessestruiken te blijven, bewoog Joe zich in de richting van het huis. Als hij gesnapt werd, zag het er lelijk voor hem uit. Hij, een man van de wet, die inbrak nota bene. Maar toch moest dit werkje gedaan worden. Er kon iets aan het licht komen. Rechter Hawks zou het wel begrijpen.

Toen Joe bij het huis arriveerde, keek hij eerst naar alle kanten om zich heen, hoewel hij wist dat Lucky hem zou waarschuwen als er gevaar dreigde. Maar voorzichtigheid was nu eenmaal een tweede natuur van hem geworden. Hij haalde een bos lopers te voorschijn. Veel moeilijkheden om een eenvoudig slot als dit te openen zouden er wel niet opdoemen. En hij kreeg gelijk. Amper tien seconden later verdween hij in het huis.

Nadat de Texas Ranger systematisch de kamers van de benedenverdieping aan een nauwkeurig onderzoek had onderworpen, ging hij naar boven. Eerst inspecteerde hij twee slaapkamers. Vervolgens belandde hij in een werkkamer. Joe klakte even met zijn tong. Als Cobbler relaties onderhield met de leider van de Gemaskerde Ruiters, dan zou hij hier waarschijnlijk aanwijzingen vinden. Tenzij de sheriff zo geslepen was zijn duistere zaken uitsluitend mondeling af te doen.

Eerst bepaalde Joe zijn aandacht tot de brieven, die keurig geordend op het bureau lagen. Bij het schijnsel van een kleine olielamp bekeek hij ze. Allemaal dienstbrieven. Hij legde ze weer in dezelfde volgorde neer. Daarna onderzocht hij de laden van het bureau. Daarin vond hij een ratjetoe van voorwerpen: koperen tabaksdozen, oude pijpen, een paar stijgbeugels, leren riemen, een kasboek van een dertig jaar geleden, maar. . . geen enkel aanknopingspunt. Joe fronste zijn wenkbrauwen. Het zag er niet naar uit, dat hij enig succes zou boeken. Toen viel zijn oog op een lage kast in een hoek van het vertrek. Hij opende de deur. Op de onderste plank, achter ondergoed weggedrukt, alsof zij verstopt was, vond hij een doos. Nieuwsgierig verwijderde Joe het deksel. Meestal kon de Ranger zich uitstekend beheersen, maar nu zakte zijn mond half open van verbazing, want. . . de doos bevatte een zwarte hoed en masker. Het bewijs was geleverd: sheriff Cobbler was een misdadiger! Hij behoorde tot de bende van de Gemaskerde Ruiters. Peinzend nam Joe de hoed en het masker in zijn hand.

Op dat ogenblik klonk het gekras van een raaf: tweemaal achter elkaar. Bliksemsnel reageerde de Ranger op het alarmsignaal. Hij blies de lamp uit, stopte de voorwerpen weer in de doos, legde er ondergoed voor en sloot de deur van de kast. Onhoorbaar als een windzuchtje verliet hij de kamer. Juist op het moment dat Joe halverwege de gang was, werd er gebeld. Zijn lichaam verstrakte eensklaps. Zoekend gingen zijn ogen rond. Even later verschool hij zich achter een enorme kast vlak bij de deur. Weer werd er gebeld en Joe hoorde gemopper. Vervolgens voetstappen, die zich verwijderden op het stenen voetpad. De Ranger wachtte enige minuten en luisterde daarna met zijn oor tegen de deur gedrukt of hij buiten nog iets hoorde. Niets verdachts. Heel zacht opende hij de deur, op zijn hoede voor een mogelijke valstrik. Maar toen hij buiten stond, bleek alles veilig. De late bezoeker van de sheriff was reeds uit het gezicht verdwenen. Uit de schaduw van de struiken, dicht bij het huis, maakte zich een gestalte los: Lucky Bill. Even later reden de beide Rangers door de sterrenrijke nacht en Joe vertelde zijn vriend welke belangrijke ontdekking hij had gedaan.

Hij draaide zich om en zag een cowboy naar zich toe komen.

Sheriff Cobbler was een vrij dikke man met een klein rond hoofd. Er dansten pretlichtjes in zijn ogen. Hij zag er zo betrouwbaar uit, dat men al zijn geld aan hem zou durven toevertrouwen. Maar de Ranger had in zijn loopbaan meer van dergelijke individuen meegemaakt. Kerels, die later bleken de grootste schurken te zijn. Na zijn ontdekking de vorige avond had het Joe wenselijk geleken eens een praatje te maken met Cobbler. En zo zat hij nu, de volgende morgen, in het kantoor van de sheriff.

„Weet je," zei Cobbler vertrouwelijk, „je hebt me wel verteld, dat je vandaag weer vertrekt, maar ik had er heel wat voor over als jij nog een paar dagen bleef."

„Zo, en waarom dat?"

De sheriff deed een trek aan zijn dunne, zwarte sigaar en tuurde peinzend de rookwolk na, alvorens antwoord te geven. „Dat zal ik je vertellen. De directie van de zilvermijn ontvangt morgen een grote som geld voor de betaling van de lonen en de uitkering van de halfjaarlijkse bonus. Bij elkaar een bedrag van ongeveer honderdvijftigduizend dollar."

Texas Joe floot even. „Dat is niet mis."

„Dat is het zeker niet," gromde Cobbler opeens en zijn opgeruimde gezicht versomberde. „Maar nou ben ik bang," vervolgde hij, „dat de Gemaskerde Ruiters zullen proberen dat geld in handen te krijgen."

De Ranger keek hem met grote ogen aan. „Jij bent toch sheriff? Je kunt toch de nodige maatregelen nemen, dat die bandieten er met hun vingers afblijven?"

Cobbler schoof wat verlegen heen en weer in zijn stoel. En hij slikte even, voordat hij antwoordde: „De directie van die zilvermijn heeft niet veel vertrouwen in mij" (Wat een wonder, maar wat speelt hij meesterlijk toneel! dacht Joe) „en ze hebben mij te verstaan gegeven dat ze hun eigen boontjes wel konden doppen."

„Dat is beroerd voor je. Maar weet je ook hoe ze dat geld naar Redford transporteren?"

„Ja zeker." En de sheriff gaf Joe een volledig verslag.

Maar onder het luisteren overviel de Ranger eensklaps een eigenaardig gevoel. Alsof hij iets over het hoofd had gezien. Plotseling flitste een gedachte door zijn brein. Hij schokte even in zijn stoel. Zijn ogen schitterden. Joe had de zaak rond. Toen Cobbler klaar was, stond hij op en nam haastig afscheid. Hij had heel wat werk voor de boeg.

Als een schaduw lag Texas Joe de volgende avond boven op een reusachtige rots. Hij richtte zich iets op, bracht zijn nachtkijker voor zijn ogen en keek in de richting van het grote huis, dat even buiten Redford lag. Toen hij de man ontwaarde, die

op zijn paard sprong en in zuidoostelijke richting reed, knikte hij tevreden. Joe gleed van de rots af en begaf zich eveneens naar zijn paard, dat beneden trouw op hem wachtte. Hij steeg op en reed naar Redford. Toen hij de stad bijna had bereikt, hoorde hij roffelende hoefslagen achter zich. Hij draaide zich om en zag een cowboy naar zich toe komen. Zijn hoofd was bebloed en hij riep: „Waar is de sheriff? De Gemaskerde Ruiters hebben de Long-Horn-ranch overvallen. Er is een schietpartij aan de gang! Ze proberen het vee te stelen!"

„Je kunt Cobbler op zijn kantoor vinden," zei de Ranger hartelijk.

De cowboy stak zijn hand omhoog en drukte de sporen in de flanken van zijn paard. Nu deed Texas Joe iets vreemds. In plaats van te hulp te snellen, steeg hij af, bond zijn rijdier vast aan een paal achter een schuur en bleef daar wachten. Nauwelijks drie minuten later donderden de sheriff en zijn helpers in galop voorbij. Joe grijnsde voldaan. Opeens had hij grote haast. Maar in plaats van de sheriff en zijn helpers achterna te gaan reed hij in zuidoostelijke richting evenals de ruiter die hij een tien minuten geleden door zijn kijker had bespied.

Een goed kwartier later hield hij zijn paard in, boven op een heuvel. Hij stapte af en bracht zijn nachtkijker voor zijn ogen. Na een minuut ongeveer flitste van een heuvel verderop een licht aan: tweemaal achter elkaar. Het was een afgesproken signaal. Joe knikte goedkeurend. Alle maatregelen waren getroffen om de Gemaskerde Ruiters gevangen te nemen. En tegelijk hoorde hij het onheilspellende geluid van geweerschoten. Hij slingerde zich in het zadel en reed in een halsbrekende vaart de heuvel af.

Voorzichtig gluurde Texas Joe achter de rots naar beneden. Naast hem, in gebogen houding, stond Lucky Bill.

„Zal ik het sein geven?" vroeg de laatste.

„Wacht nog even," antwoordde Joe en keek gespannen naar de postkoets in het dal, die omringd was door een troep schurken met zwarte hoeden op en maskers voor het gezicht: de Gemaskerde Ruiters. Met de handen omhoog en de borst tegen de koets gedrukt stonden daar zes mannen: de bewakers van het geld, dat bestemd was voor de directie van de zilvermijn. „Zodra ze gebonden zijn, kun je het sein geven," vervolgde Joe. En hij voegde eraan toe: „We moeten ongelukken voorkomen, maar toch mag niemand van de schurken een kans krijgen te ontvluchten."

„Dat zal ook niet gebeuren. We hebben mannen genoeg. Mason en zijn cowboys zijn ook van de partij."

„Mooi. Ik ga nu de wachtpost aan het begin van het dal onschadelijk maken," zei Joe zacht en sloop tussen de rotsen door naar beneden zonder enig gerucht te maken. Blijkbaar voelde de uitkijk zich veilig, want hij zat op zijn gemak een sigaret te rollen. Hij zag de donkere gedaante niet, die onhoorbaar op hem toesloop. Toen Joe vlak achter hem was, waarschuwde zijn instinct hem waarschijnlijk dat er gevaar dreigde. Hij draaide zich om. Te laat! Op hetzelfde ogenblik zakte hij bewusteloos neer. Joe bukte zich en ontdeed de ander van zijn wapens, die hij in het struikgewas smeet. Met de lenigheid en de gratie van een panter bewoog de Ranger zich even later door het kreupelhout aan de kant van het dal. Toen hij vlak bij de postkoets was, op nog geen drie meter afstand, zag hij dat de bewakers allen gebonden waren. De Gemaskerde Ruiters hadden hun wapens weer in hun holster. Nú was het ogenblik gunstig om voor de dag te komen, nú was de mogelijkheid er om de zaak te beslechten zonder bloedvergieten.

Texas Joe dook op uit het struikwas als een vis uit de golven. In zijn beide handen een pistool. De boeven stonden als verstijfd toen Joe hun toeriep: „Jullie zijn omsingeld. Geef je over!"

En op hetzelfde moment klonk de strijdkreet van de Texas Rangers aan alle kanten van het dal. Tien paar handen veerden omhoog. Alleen één man, de leider, deed een poging zijn revolver te trekken. Het bleef echter bij eén poging, want een kogel uit Joes pistool scheerde langs zijn arm en bracht hem tot andere gedachten. De Ranger voegde hem spottend toe: „Wel, meneer Hawks, ik ben zo vrij geweest niet uw advies te volgen om de sheriff in te rekenen."

„Maar hoe vermoedde jij nou, Joe, dat rechter Hawks de leider was van de Gemaskerde Ruiters?" vroeg Lucky Bill.

Een grote groep, waaronder de drie Texas Rangers, was bijeen in het kantoor van sheriff Cobbler.

„Ik geloof niet, dat ik eraan ontkom het hele verhaal uit de doeken te doen," zei Texas Joe grijnzend. „Jullie weten allemaal dat de rechter probeerde Cobbler bij mij verdacht te maken."

„Waarom eigenlijk?" vroeg Lucky Bill nieuwsgierig.

„Wel, Hawks is een geslepen knaap en hij snapte al gauw toen ik in Redford kwam, waarom het mij te doen was. Als hij erin zou slagen mij te overtuigen, dat Cobbler het hoofd was van de Gemaskerde Ruiters, dan had hij vrij spel. Ik heb je al verteld, sheriff, dat ik bij jou thuis heb ingebroken en een hoed en masker vond."

„Wat een smerige streek!" zei deze uit de grond van zijn hart.

„Dat was het zeker. Maar goed: toen ik de volgende dag in je kantoor met je sprak, viel het mij plotseling op, dat je een klein hoofd hebt en dat de hoed die ik vond, voor jou veel en veel te groot was en het masker te breed. Ik stond dus voor de vraag: waarom verborg jij attributen, die tot de uitrusting van de Gemaskerde Ruiters behoorden? Dat had geen enkele zin en dus kwam ik tot de slotsom, dat ze daar verstopt moesten zijn om jou te beschuldigen. En wie kon daarvoor gezorgd hebben? De leider van die bende natuurlijk."

„Maar hoe wist die schurk, dat jij zou inbreken en die dingen zou vinden?" vroeg Steve.

„Hawks vermoedde dat ik dat zou doen, na zijn overtuigend verhaal. Vergeet niet, dat hij als rechter behoorlijk bekend is met onze methoden. En bovendien: als ik niet had ingebroken, was er nog niets verloren."

„Maar hoe zat het nou met die aanval op de Long-Horn-ranch?" vroeg de directeur van de zilvermijn, die met een opgewonden gezicht naar Joes verhaal had geluisterd.

„Die was bedoeld als afleidingsmanoeuvre. De sheriff en zijn mannen weglokken, zodat zij het geldtransport niet tegemoet konden rijden."

Texas Joe en zijn twee vrienden stonden op en namen afscheid. Even later slingerden zij zich in het zadel op weg naar een nieuw avontuur.

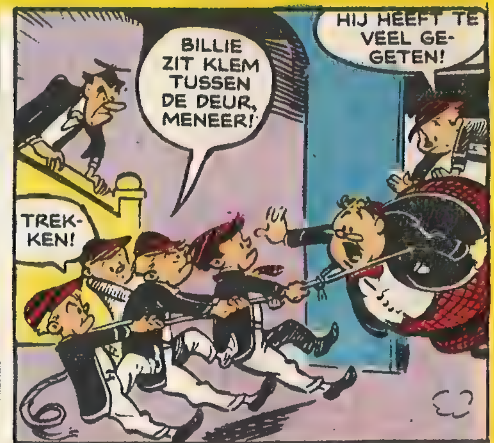

Toen hij vlak bij de postkoets was, op nog geen drie meter afstand, zag hij dat de bewakers allen gebonden waren.

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

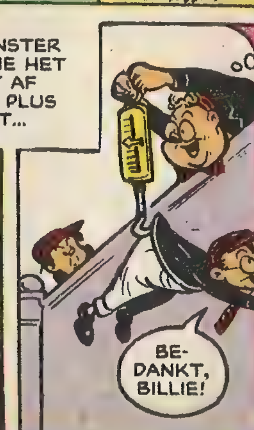

OPEENS DACHT MENEER KWEL AAN BILLIES BELOFTE...
WACHT EENS EVEN, JIJ!
WAT ZULLEN WE NOU HEBBEN?!

WAAR IS HIJ?
IK ZAL HEM HIER VERSTOP-PEN!

BILLIE, WAAR IS DIE TAART?
EH... DIE HEB IK AAN EEN PAAR ARME KIN-DERTJES GEGEVEN, MENEER!

DAT IS AARDIG VAN JE!
ZO BEN IK!
HEE ZEG, ZIE JIJ DIE TAART?
DIE GAAN WE PAKKEN!

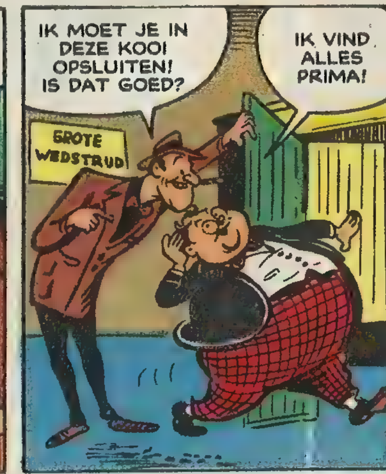
DIE ARME KINDEREN SCHIJNEN VAN JE TAART TE GENIETEN, BILLIE!
DIE LELIJKE... IK BEDOEL... DIE LIEVE KLEINE JONGENS!
SMAK!
SMAK!

IK HOU ERMEE OP! VAN NU AF AAN EET IK ALLES OP WAT ER IN MIJN HAN-DEN KOMT!

BILLIES VRIENDEN LIEPEN INTUSSEN OVER DE KERMIS...
ZOU DIE MAN ZO LANG ZONDER ETEN KUNNEN?
GROTE ATTRACT
PROFESSOR DUNNE ZAL PROBEREN 30 DAGEN TE VASTEN! 50.00 VOOR WIE HET LANGER VOLHOUDT!
WAT EEN SEN-SATIE!

LATEN WE BILLIE EENS VOOR DE GEK HOUDEN, LUI!
ZAL PROBEREN 30 DAGEN TE VASTEN! 50.00 VOOR WIE HET
GOED IDEE!

GROTE ATTRACTIE
PROFESSOR DUNNE ZAL PROBEREN 30 DAGEN TE FEESTEN! 50.00 VOOR WIE HET LANGER VOLHOUDT!
DAT IS IETS VOOR MIJ! IK VER-SLA HEM VAST!

IK DAAG PROFESSOR DUNNE UIT! IK HOU HET LANGER VOL DAN HIJ!
GOED, KOM MAAR MEE!

IK MOET JE IN DEZE KOOI OPSLUITEN! IS DAT GOED?
IK VIND ALLES PRIMA!
GROTE WEDSTRIJD

DE PROFESSOR ZIT ER AL IN!
OKÉ!

MAAK HET JE GEMAKKELIJK, JONGEN! WE MOE-TEN HIER DERTIG DAGEN BLIJVEN!
O, DAT GEEFT NIKS! WANNEER BEGINT HET FEEST?

FEEST? NIKS FEEST! WE GAAN DERTIG DAGEN VASTEN, NIET FEESTEN!
W-WAT?

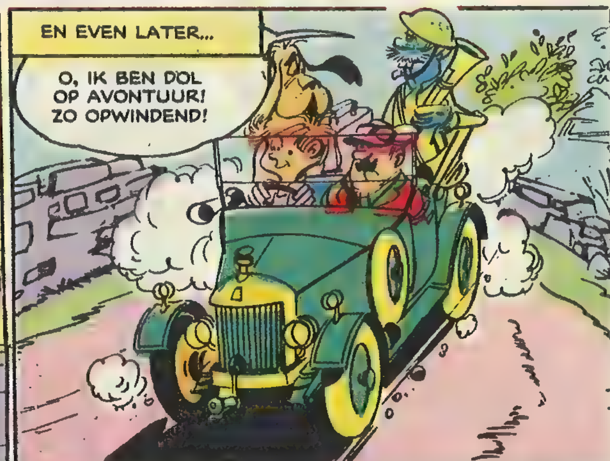
HELP! DERTIG DAGEN ZONDER ETEN! LAAT ME ERUIT!
TEGEN DIE TIJD KUN JE WEL TUSSEN DE SPIJLEN DOOR, BILLIE!
WIE KAN HET LANGST VASTEN? BILLIE TURF TEGEN PROFESSOR DUNNE
VERBO-DEN TE VOEDE-REN!

Kareltje Sprint

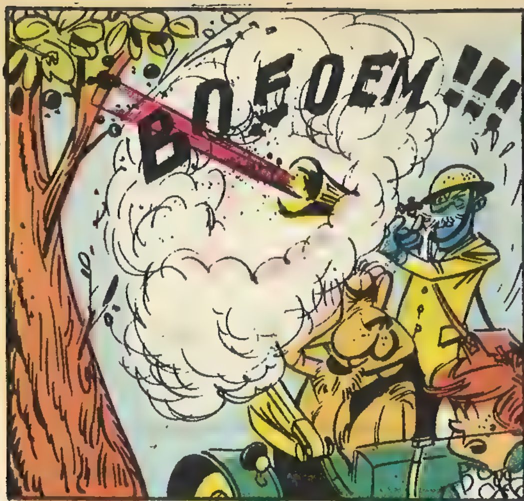

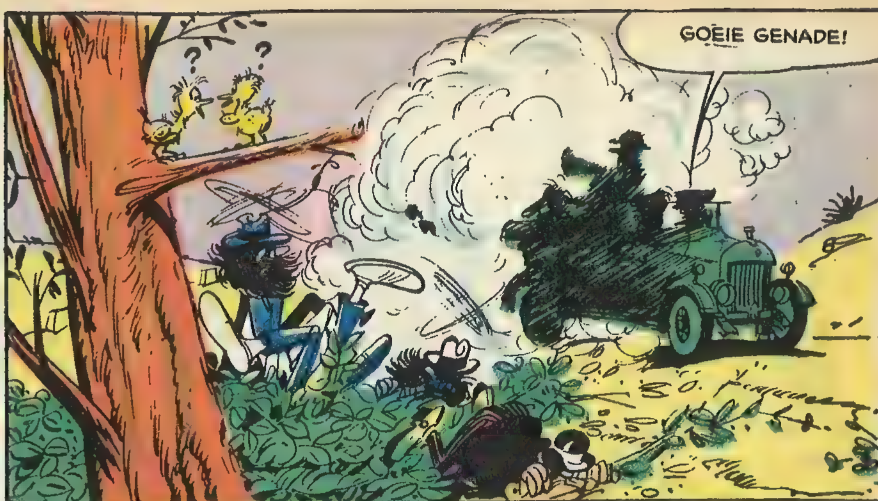

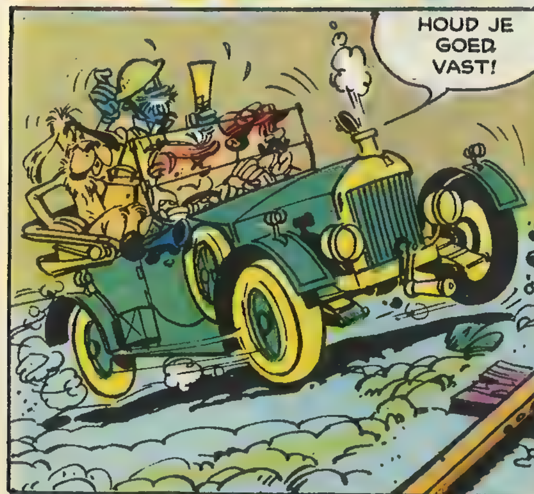

BOEOEM!!!

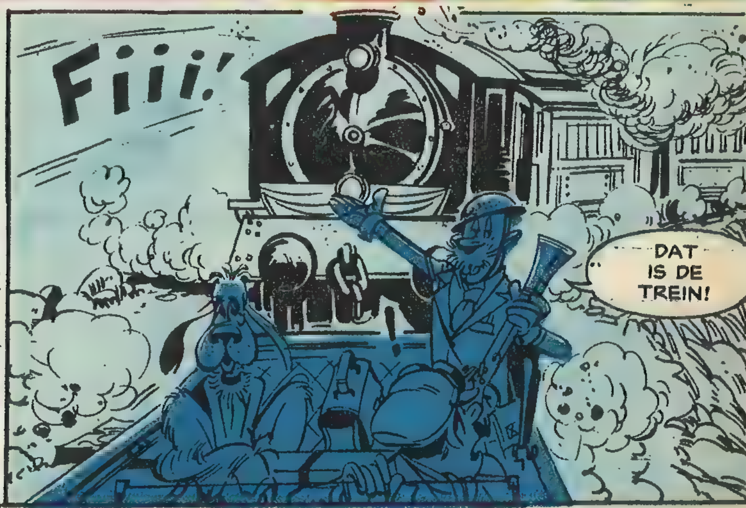

GOEIE GENADE!

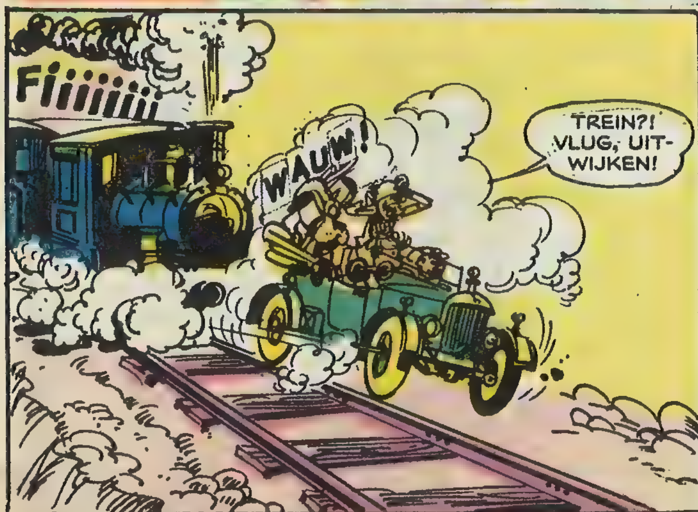

HOUD JE GOED VAST!

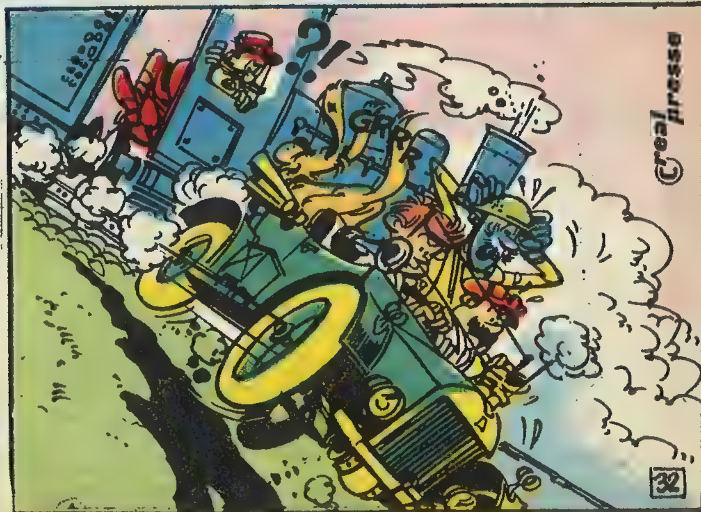

OOK DEZE KEER IS HET ONS WEER GELUKT!
JA!

O, NOG NOOIT IN MIJN LEVEN HEB IK MIJ ZÓ VERMAAKT!

VREEMD, HET IS NET OF MIJN OREN TUITEN!
NEE, DAT ZIJN NIET UW OREN!

Fiii!
DAT IS DE TREIN!

Fiiiiiii
WAUW!
TREIN?! VLUG, UIT-WIJKEN!

?!
Creal presse
32

MUG en MIK

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Ingrid Laurisch (18), Berlin-44, Wipperstrasse 6, Deutschland, wil in het Duits corresponderen met Nederlandse meisjes. Hobby's: dansen, muziek, watersport.

Brigitte Oederberg (17), Vintergatan 12 B, Sundsvall, Sverige, wil in het Engels corresponderen met Nederlandse meisjes. Hobby's: muziek, dansen, watersport.

Elisabeth Schmid (18), c/o Styria Film Verleih, Neubaugasse 38, Wien 7, Oesterreich, wil in het Duits corresponderen met Nederlandse meisjes. Hobby's: watersport, dansen, muziek.

S. van Rijn, Cannenburgerweg 11, 's-Graveland (N.-H.), heeft twee adressen beschikbaar van Japanse meisjes van vijftien en zestien jaar, die in het Engels met Nederlandse meisjes willen corresponderen.

Posnik Stefan (17), Malinowa 9, Warszawa 92, Polska, wil corresponderen met Nederlandse jongens en meisjes. Talen: Pools, Russisch, Engels. Hobby's: ansichtkaarten, postzegels.

Een Amerikaanse organisatie: *National Headquarters „The English Speaking Union of the United States of America", 16 East, 69th Street, New York, N.Y., U.S.A.,* wil door middel van correspondentie Amerikaanse en Nederlandse jongens en meisjes met elkaar in contact brengen. Wie belangstelling heeft, moet naar bovenstaand adres schrijven.

S. Fondse, I. M. v. d. Bijlstraat 11, Zonnemaire (Zld.), heeft drie adressen beschikbaar van Engelse meisjes, die met drie jongens van veertien jaar willen corresponderen.

Dirkje Boers (14), Meesterslaan 37, Westerbroek (Gron.), en *Jellie Cloo (14), Borgweg 56, Westerbroek (Gron.),* willen corresponderen met twee meisjes of jongens boven de veertien jaar. • Wie aan *Dikkie Jansen, Prinses Irenestraat 16, Twello,* vijf lucifersmerken of vijf sigarebandjes stuurt, ontvangt twee postzegels. • *Ineke Strijbosch (16), Wagenmakerstraat 13, Elst (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zestien jaar of ouder. Hobby's: turnen, lezen en muziek. • Wie aan *Paula Beumer, Hoenderparkweg 146, Apeldoorn,* vijfentwintig verschillende Belgische postzegels stuurt, of tien verschillende zegels van Kongo, krijgt vijfenzeventig zegels van andere landen terug. • *Fanny Paulissen, Da Costastraat 19, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar in Rotterdam of omgeving. Hobby's: foto's en films van Cliff Richard. • *Ruud van Hooydonk, Zomervaart 158 rood, Haarlem,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zeventien jaar. • *Wilma Claessen (15), Helbeek 62, Venlo,* zoekt een correspondentievriend van zestien of zeventien jaar uit Nederland of België. • *Paul van Dijk (16), Molenkade 13, Dussen (N.-Br.),* doet de volgende aanbieding: wie hem vijftig of honderd lucifersmerken stuurt, krijgt een zelfde aantal terug. • *Guus van Wifferen (17), Vlaminckhorstweg 4, Heino (Ov.),* wil corresponderen met een geref. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, basketball en zwemmen. • *Greetje de Graaf (15), Hierdenseweg 11, Harderwijk,* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Rolf Zeijdel (15), Lindestraat 36, Den Haag,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: ijshockey, zwemmen, dansen. • *Agnes de Schepper, Verpleegsterschool, Melle, België,* en *Godelieve Beerens, Verpleegsterschool, Melle, België,* willen corresponderen met twee jongens van zestien of zeventien jaar uit Gelderland. • *Sjaak Lammers (16), Kapelweg 74, Amersfoort,* doet de volgende aanbieding: wie hem één speldje stuurt, krijgt drie postzegels terug. • Wie wil postzegels van Nederland en Duitsland ruilen met *J. Kichen, Sint Josephsweg 11, Maastricht?* • *Rina Leuris (18), Dorpsstraat 59, Ulicoten (N.-Br.),* en *Annie van Dun (18), Haldijk 3, Ulicoten (N.-Br.),* zoeken een correspondentievriendin van hun leeftijd uit Noord-Brabant. Hobby's: dansen en muziek. • *Ineke de Groot, Vlamingstraat 87, Zoetermeer (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar of ouder. Hobby's: lezen, schaatsen, foto's van Elvis en muziek. • *Hannie Peeters (11), Kastanjelaan 6, Mortel gem. Gemert (N.-Br.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van elf of twaalf jaar. Hobby: foto's van filmsterren en zangeres. • *Sjaan Kuijer (14), Bataviastraat 49h, Amsterdam-Oost,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of België. Hobby's: schaatsen, lezen en moderne muziek. • *Henk Waltman (14), In de Lamp 56, Sittard,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Amsterdam of Gelderland. Hobby's: zwemmen, atletiek en handbal. • *Piet Morsing Holsteyn (14), Gildenweg 31, Epe (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Annie van Eekelen (15), Oranjestraat 14, Eindhoven,* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien of zeventien jaar. • *Ria van Wees (14), Vondelstraat 26, Voorburg (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar. Hobby's: moderne muziek, zwemmen en suikerzakjes. • *Jos Haverkort (15), Hamerstraat 39, Bussum (N.-H.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit België. • *Willy Ploegmakers (12), Beemsterstraat 54, Hoofddorp,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst niet uit Noord-Holland. Hobby's: foto's van baby's en filmsterren, en dieren. • *Trees Berkelmans (15), Hotel „De Keizer", Helvoirt (N.-Br.),* wil corresponderen met een, liefst Indische, jongen van haar leeftijd. Hobby's: muziek, foto's van filmsterren, schaatsen en zwemmen. • *Nol Ploegmakers (15), Beemsterstraat 54, Hoofddorp,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: kamperen en vogels houden. • *Roos Langerak (12), Waterleidingsingel 61, Venlo,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of ouder. • *Angela van Overbeek (12), Bleyenhoek 41, Bladel (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd.

Jongelui, die zich willen aansluiten bij een TRINI-LOPEZ-fanclub, kunnen inlichtingen krijgen op het volgende adres: *P. Kaan, p/a V. Lijnschotenlaan 16, Naaldwijk.*

Jan v. d. Linden (16), Loonsebaan 38, Vught, wil voor de steden Tilburg, Eindhoven en 's-Hertogenbosch en omgeving een ELVIS-PRESLEY-fanclub oprichten. Wie heeft belangstelling?

OP DRIFT MET DE SNOESHAAN

3 DOOR JOHN KENNETT

KORTE INHOUD: *Vader Drake wil met de woonschuit, die hij zelf tot kajuitboot verbouwd heeft, van de werf van Cooney naar een botenbouwer in Bowley varen om er daar een motor in te laten zetten. Om in Bowley te komen moet hij door allerlei sloten en kleine kanaaltjes varen, die in de volksmond de „vergeten waterwegen" heten. Op een goede dag aanvaarden vader, moeder, Jan en Judy de reis. Vlak na het vertrek komen ze bij een sluis.*

De kinderen keken hem glimlachend aan en hij knipoogde tegen Judy.

„Goeiemiddag," zei vader. „Bent u de sluiswachter?"

De oude man knikte.

„Zo is het," zei hij.

„Ik wil mijn boot graag geschut hebben," vertelde vader hem.

De oude man keek hem aan alsof hij dacht dat hij vader niet goed had verstaan.

„Wilt u een boot door deze sluis heen hebben?" vroeg hij, en hij lachte op een kakelende manier.

„Dat kunt u niet menen, meneer. Hier komen nooit meer boten voorbij. Deze sluis is in geen jaren meer gebruikt, de deuren kunnen niet eens meer open en de kolk ligt vol rommel."

De kinderen stonden verslagen te luisteren. Al hun hoop op plezier en avontuur werd in één keer de bodem ingeslagen. Nu zouden ze dus toch geen ontdekkingsreis kunnen maken. Ze moesten terug, bijna voordat ze waren begonnen. De *Snoeshaan* zou niet naar Bowley varen!

Jan had zich nog nooit zo ellendig gevoeld en hij had diep medelijden met zijn vader.

Judy zou op dat moment wel graag een deuntje hebben willen huilen. Ze liet haar hand in die van haar vader glijden.

„Wat ontzettend jammer!" fluisterde ze.

En toen hoorden ze achter zich een bulderend gelach, waarvan de beide kinderen van schrik opsprongen. Ze keken achterom. Daar stond nog geen meter van hen vandaan achter de heg, meneer Cooney!

„Wat heb ik je gezegd!" riep hij triomfantelijk. „Nou zit je in de soep, en niet zo'n klein beetje!"

IV

Hoog en droog

Het was een verschrikkelijke slag voor de Drakes. Jan keek naar vader en zag de ontsteltenis op zijn gezicht. Het was even doodstil. Toen gebeurde er iets dat Jan en Judy beiden perplex deed staan. Tot hun grote verrassing sprong de oude sluiswachter overeind, verfrommelde zijn krant tot een bal en gooide hem naar meneer Cooney.

„Maak dat je wegkomt," riep hij schril. „Ik heb je al vaker gezegd, dat je hier niets te maken hebt. Vooruit, smeer hem!"

Meneer Cooney trok een gezicht als een kwaaie aap, maar tot grote verbazing van de kinderen maakte hij toch aanstalten om terug te keren.

„Ouwe gek!" mopperde hij. Maar hij droop toch af.

Jan en Judy keken met bewondering naar de tengere oude man, die als het ware een wonder volbracht had.

„Ik kan die man niet uitstaan," zei de sluiswachter. „Ik had veertig jaar geleden al ruzie met zijn vader en sindsdien heb ik wel ontdekt dat die hele familie niks anders is dan een stelletje schavuiten. Het zijn allemaal ruziezoekers!"

„Dat zijn het," stemde vader toe uit de grond van zijn hart.

De oude man keek hem belangstellend aan.

„Waarom was hij zo blij, toen ik zei dat u niet door die sluis kon?" vroeg hij.

Vader vertelde hem in het kort wat er tussen hem en meneer Cooney was voorgevallen. Toen hij uitgesproken was, knikte de oude man begrijpend.

„Ja," zei hij, „dat is net iets voor hem." Hij krabbelde in gedachten verzonken over de grijze stoppels op zijn kin. „Hoe groot is die boot van u?" vroeg hij.

„Bijna acht meter lang," zei Jan vlug.

„Zo!" zei de oude man, „laten we dan maar eens gaan kijken."

Even later stonden ze allemaal op de *Snoeshaan* neer te kijken. Jan merkte dat meneer Cooney nog steeds in de buurt rondhing. Hij stond naar hen te kijken met een zuur gezicht.

Moeder zat nog maar steeds boven op de kajuit te breien.

Ze keek op en wuifde.

„Dat is mijn vrouw," zei vader en hij riep tegen moeder: „Dit is de sluiswachter, lieverd, meneer. . . eh. . . ?"

De oude man grinnikte en wat hij toen zei vonden Jan en Judy erg vreemd.

„Noem mij maar Buffel," zei hij. „Zo noemt iedereen me."

Moeder glimlachte tegen hem en knikte.

„Goedemiddag, meneer Buffel," zei ze een beetje onzeker.

„Ik heb toen ik jong was een beetje aan boksen gedaan," vertelde de sluiswachter aan Judy en Jan. „Dat had je niet gedacht, hè? Ze noemden me Buffel Walker in die dagen."

Hij keek weer naar de boot. „Het is nu juist niet, wat je noemt een mooi schip," ging hij voort. „En u zegt dat u geen motor hebt, meneer? Hoe wilt u dan varen, voor het geval dat u door de sluis zou komen?"

De beide kinderen kregen plotseling weer hoop.

„We gaan zeilen," vertelde Jan gretig. „Maar u zei toch dat de sluisdeuren niet open kunnen. . ."

„Dat kunnen ze ook niet," antwoordde Buffel. „Zie je, mijn jongen, niemand bekommert zich meer om deze kanalen, je ziet hier nooit meer een boot. Het zijn alleen maar brede sloten, die als afwatering voor het moerassige land worden gebruikt."

Hij wees naar de sluisdeuren. „Je ziet wat een smeerboel dat daar is met al dat onkruid," vervolgde hij, „en Joost mag weten wat er nog allemaal op de bodem ligt. De mensen gooien hier allerlei rommel in het water. Al dat spul zullen we eruit moeten vissen. Als we dat klaarspelen en we hebben een beetje geluk, dan krijgen we u er misschien wel doorheen. . ."

„Ik wil u er graag extra voor betalen," begon vader.

Buffel Walker stak zijn hand op.

„Ik wil er niet méér voor hebben dan beslist nodig is," zei hij. „Ik ben maar al te blij dat ik Ned Cooney dwars kan zitten. Ik zal even mijn beide jongens roepen om ons een handje te helpen."

Hij draaide zich om en riep in de richting van zijn huis: „Alfred! Herman!"

Jan keek naar het huisje. Zijn sproetenkop stond ernstig. Hij was nieuwsgierig, hoe de beide jongens van Buffel er wel uit zouden zien. . .

En toen begreep hij opeens, waarom die grote, sterke meneer Cooney zo gauw was weggevlucht toen de sluiswachter het hem beval.

Uit het huisje kwamen twee mannen in overhemd en manchester broek. Jan keek hen met open mond aan. Ze waren allebei minstens even groot als meneer Cooney en hun schouders leken wel zo breed als kerkdeuren.

Toen ze dichterbij waren gekomen, moest Jan zijn hoofd helemaal achterover buigen om hun gezichten te kunnen zien.

„Wat is er, pa?" vroeg de ene met een zware stem.

De oude man wees naar de sluis.

„Herman, ik wil de sluisdeuren open hebben. Deze boot moet erdoor, al zal het ons ook een week kosten om het voor elkaar te krijgen."

De grote mannen keken hem met open mond aan.

„Die deuren zijn in geen jaren open geweest," protesteerde Herman.

„Dat weet ik ook wel," snauwde zijn vader. „Maar dat wil nog niet zeggen dat wij ze nu niet open kunnen krijgen. Haal eens vier dreggen, en graag een beetje vlug!"

Jan fronste zijn voorhoofd. Dreggen, wat waren dat in vredesnaam? En waarvoor zouden die gebruikt moeten worden? Toen Herman terugkwam, ontdekte Jan dat deze een soort harken bij zich had, met grote ijzeren haken aan het einde, die gebruikt werden om dingen van de bodem van de rivier op te vissen.

„Mag ik er ook eentje?" vroeg hij gretig.

De oude sluiswachter knikte.

„Ja hoor," zei hij, „zo zwaar zijn ze niet. Jij en je vader kunnen wel aan deze kant dreggen. Herman en ik gaan naar de andere oever en Alfred moet klaar staan om de deuren open te doen."

De dreg was wel erg zwaar, vond Jan, maar dat zou hij voor geen geld van de

„Maak, dat je wegkomt," riep hij schril. „Ik heb je al vaker gezegd, dat je hier niets te maken hebt. Vooruit, smeer hem!"

Daarna begon de rivier geleidelijk aan haar schatten prijs te geven.

wereld willen toegeven. Als er werk aan de winkel was, wilde hij altijd graag helpen. Hij zou wel alles willen doen, zolang er nog een kans was dat ze met de *Snoeshaan* door de sluis konden komen.

Hij wachtte totdat vader met zijn dreg een heleboel onkruid van de sluisdeuren had weggeharkt en toen stak hij zijn dreg in het water en begon in het rond te porren.

Bijna dadelijk gaf hij een schreeuw: „Ik heb wat!"

Hij was er natuurlijk trots op dat hij het eerste beet had. Het was net zo iets als vissen, dacht hij. Erg spannend!

Judy riep: „Wat is het, Jan?"

Ze rende naar hem toe.

Hij haalde zijn dreg op, die nu veel zwaarder was. Daar kwam zijn vangst boven water.

Judy klapte in de handen van plezier en iedereen lachte en riep maar wat. Aan één van de haken van de dreg hing een roestige, oude ketel vol gaten, waaruit vrolijk kleine straaltjes water spoten.

Daarna begon de rivier geleidelijk aan haar schatten prijs te geven. Jan vond het allemaal geweldig spannend en hij werkte hard. Dat was nog eens een mooi karwei! Je wist nooit, wat er het volgende ogenblik boven water zou komen.

Vader ving een kapokmatras. Herman haalde het frame van een fiets op, en Buffel spande de kroon door een ouderwetse paspop van een kleermaker te voorschijn te brengen!

„Dat is nog niets!" zei hij somber, „er komt nog veel meer!"

Hij had gelijk. Ze dregden en visten nog een hele tijd door en langzamerhand verzamelde zich op de wal een hele hoop van de meest uiteenlopende voorwerpen.

Jan en Judy vroegen zich af, waar dat allemaal wel vandaan gekomen was. Er waren koffiekannen bij, juspannen, oude laarzen, ketels, een aantal oude, gescheurde kledingstukken, drie autobanden en een kinderstoel waaraan nog slechts één poot zat. En nog steeds werd er meer rommel uit de modderige bodem losgetrokken.

Toen kwam pas het eigenlijke moeilijke werk. Ze moesten nu de dingen die te zwaar waren om op te tillen, proberen opzij te trekken. Geheimzinnige voorwerpen, die daar onder water op de een of andere manier bij de sluisdeuren terecht waren gekomen.

Jan was erg moe en warm geworden. Hij was blij toen Buffel zei, dat het nu genoeg was.

„Alfred," riep de oude baas, „probeer maar eens of de deuren al open willen!"

De kinderen wachtten ademloos. Ze zagen dat Alfred bij een van de grote balken stond, waarmee de deuren moesten worden geopend. Ze zagen dat hij zijn beide grote handen op de balk legde en dat hij begon te duwen. Met veel moeite kreeg hij de deur een eindje open!

Jan en Judy sprongen en schreeuwden van blijdschap, maar even later gingen hun blijde kreten over in een teleurgesteld: „Hèèèè!" waarmee alle anderen instemden. De sluisdeur maakte een schurend geluid en zat onwrikbaar vast, hoewel Alfred uit alle macht bleef duwen. Na een ogenblik ging hij rechtop staan.

„Er zal eerst nog wat meer gedregd moeten worden!" riep hij.

Jan zuchtte eens en plonsde weer met zijn dreg in het water. Weer werd er geharkt, gesleurd, gehijgd en gemopperd. Eindelijk legde Buffel zijn dreg weer neer.

„Probeer het nou nog eens!" riep hij.

Jan keek in koortsachtige opwinding toe, toen Alfred opnieuw tegen de balk duwde. Weer ging de deur een halve meter verder open. Alfred glunderde, hij gaf nog een stevige duw en nu zwaaide de deur wagenwijd open!

„Hoera!" riepen Jan en Judy, die voelden dat de strijd nu gewonnen was.

Alfred liep naar de plank, die naar de andere deur voerde en de kinderen keken angstig hoe hij nu tegen de tweede balk begon te duwen.

„Hij gaat al open!" riep Judy. Ze had het nog maar net gezegd, of de deur wilde opeens niet verder.

Alfred werd boos en gaf nog eens een geweldige duw tegen de balk en ja hoor, de sluisdeur ging eveneens wijd open.

De beide kinderen dansten en juichten van blijdschap. De *Snoeshaan* zou nu verder kunnen varen! Was dat niet geweldig! Vaders gezicht was één en al lach en ook moeder keek erg vergenoegd.

Herman en Buffel kwamen terug van de sluis.

„Stapt u maar in de boot en duw haar af," riep de oude sluiswachter tegen vader, „en jij, jongeman, geef me het touw zo dadelijk eens aan, dan kunnen we jullie in de kolk trekken."

Jan gehoorzaamde maar al te graag. Met Judy achter zich aan klauterde hij met het touw op de wal, en ze hielpen allebei mee om de *Snoeshaan* de sluis binnen te trekken.

Wat was dat een heerlijk ogenblik! De boot gleed gemakkelijk in de kolk, terwijl vader blij stond te kijken op de boeg!

„Ho maar!" riep Buffel, en ze brachten de boot tot stilstand.

Buffel gooide Jan het touw weer toe, terwijl vader aan wal stapte.

„Help eens even een handje, jongeman," zei de sluiswachter weer. „Bind dat touw aan deze meerpaal vast, dan ga ik de andere sluisdeuren openmaken."

„Ik zal u wel helpen," zei vader tegen Buffel.

„Jan, jij en Judy mogen wel weer op de boot gaan. Ik ga meehelpen om de boot uit de kolk te trekken. Jij bent zolang de kapitein!"

Jan glom van trots.

,,Goed, vader, ik zal wel zorgen dat alles behoorlijk loopt.''

Vader en Buffel liepen verder en Jan knoopte het touw vast aan een paaltje naast de sluis. Hij maakte voor alle zekerheid wel vier knopen op elkaar en rende toen naar de achtersteven om daar ook het touw vast te maken.

Toen pas was hij voldaan en wist hij zeker dat de boot veilig gemeerd lag.

,,Kom mee, Judy,'' riep hij en sprong op de boot.

,,Kom maar bij mij zitten, Judy,'' zei moeder, en ze wees Judy een plaatsje naast haar op het dak van de kajuit.

Jan stak zijn handen in de zakken en liep met grote stappen naar de boeg.

Hij was nu kapitein! Vader had de boot aan hem toevertrouwd. Hij voelde zich als een admiraal van de vloot.

Ondertussen had Alfred de sluisdeuren achter de *Snoeshaan* gesloten. Herman stond klaar om de andere deuren open te maken. Vader en Buffel stonden bij de lier waarmee de kleppen moesten worden geopend om het water in de kolk te laten zakken.

,,Alles goed, kapitein?'' riep vader tegen Jan.

Jan stak zijn hand op: ,,Fijn voor elkaar!'' zei hij parmantig.

Buffel Walker begon aan de lier te draaien.

,,Daar gaan we!'' riep moeder vrolijk.

,,Vindt u het niet vaccinerend, moeder?'' vroeg Judy.

,,Ja, schat, fascinerend,'' verbeterde moeder.

Jan stond op de boeg en keek naar het water in de kolk. Het peil zakte snel. Alles ging prima. Hij zag, hoe het water steeds lager zakte, lager en lager. . .

Plotseling schrok hij hevig. Hij keek achterom naar de touwen aan de boeg en aan de achtersteven waarmee hij de boot aan de meerpaal had vastgebonden. Hij verstijfde van schrik. Hij sprong overeind en gaf een gil.

Het was opeens tot hem doorgedrongen dat hij de beide touwen veel te strak had getrokken. Het water zakte meer en meer, maar de boot bleef in de lucht hangen!

V

Een luchtaanval

,,Help, vader, help!'' riep Jan zo hard als hij kon. ,,Stop! We hangen in de lucht!''

Vader draaide zich om en keek hem verbaasd aan. Jan schreeuwde weer en wees naar het water. Toen drong het ook tot vader door wat er aan de hand was. . .

Zijn ogen puilden uit. Hij gaf een kreet van schrik. Het water zakte nog steeds. De *Snoeshaan*, die alleen maar met twee kabels aan de wal was vastgebonden, bengelde boven het water.

Moeder, die al een tijdje stomverbaasd naar de wilde gebaren van Jan had zitten kijken, legde haar breiwerk neer en keek eens over de rand van de boot. Ook zij gilde luid en greep Judy bij de arm.

Wordt vervolgd

Het was opeens tot hem doorgedrongen dat hij de beide touwen veel te strak had getrokken. Het water zakte meer en meer, maar de boot bleef in de lucht hangen!

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

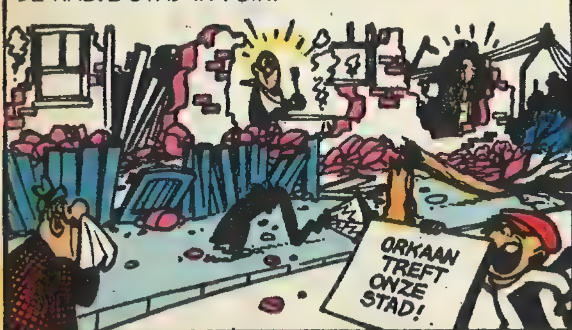
VROEGER HAD IK OOK VAAK GRIEP, MAAR DAT IS VOORBIJ!

TSJOE!

OP EEN DAG WAS IK SNIPVERKOUDEN...

...IK NIESDE...

HATSJOE!

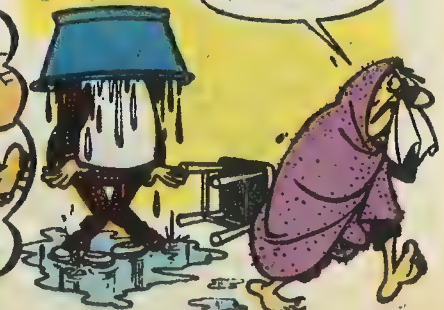

VRAGEN STAAT VRIJ

Zou u mij iets willen vertellen over Charlie Chaplin?
Jan den Biggelaar, Zevenbergen

Charlie Chaplin, de clown van ontelbare stomme en geluidsfilms, is een van de grootste filmkomieken, die de wereld ooit gekend heeft. Opvallend aan hem is, dat hij in zijn films niet alleen maar clown is en doldwaze dingen doet, maar dat hij ontroert door de manier waarop hij vaak heel tragische dingen weet uit te beelden. Chaplin is door zijn films schatrijk geworden; hij bewoont een grote villa in de Zwitserse plaats Vevey. In zijn jeugd zag het er echter niet naar uit, dat hij in het leven zou slagen. Hij werd op 16 april 1889 als Charles Spencer Chaplin in een volksbuurt in het zuiden van Londen geboren. Zijn vader stierf toen hij nog heel jong was. Zijn moeder probeerde met naaiwerk voor hem en zijn halfbroertje Sidney de kost te verdienen. Charlie heeft in zijn jeugd veel honger en armoe gekend. Hij is altijd dol op zijn moeder geweest en heeft steeds gezegd, dat hij zijn talent van haar geërfd heeft.

Toen Charlie twintig jaar oud was, vertrok hij naar Amerika, kwam in Hollywood terecht en probeerde een baan te krijgen bij de filmindustrie, die toen nog maar in de kinderschoenen stond. Hij begon rollen te spelen in korte (stomme) films. In 1919 had hij al zestig van dat soort films ge maakt. Het jaar daarop, in 1920, kwam zijn bekende grote film „The Kid" (De jongen) uit.

Chaplin heeft in totaal een enorm aantal films gemaakt. Een paar heel bekende zijn „De grote dictator", „Limelight" en „Modern Times". Zijn laatste film was „Een koning in New York". In 1953 verliet hij Amerika en vestigde zich in het Zwitserse Vevey. Hij was op 16 juni 1943 getrouwd met Oona O'Neill, de dochter van de bekende Amerikaanse toneelschrijver Eugene O'Neill. Van zijn kinderen geniet de oudste dochter, Geraldine, enige bekendheid; zij is balletdanseres en is onlangs in Parijs voor het eerst in het openbaar opgetreden.

Cliff Rendall

SCIENCE FICTION

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

VER BUITEN ONS ZONNESTELSEL HEBBEN DE RUIMTEVAARDERS RENDALL EN SHENA IN HET BINNENSTE VAN EEN ASTEROÏDE EEN RUIMTESCHIP ONTDEKT. ZULLEN ZE ERMEE NAAR DE AARDE KUNNEN TERUGKEREN, NU HUN EIGEN TOESTEL IS VERLOREN GERAAKT?

12

JAMMER, DAT DOCTOR DEVOON NIET MEER BIJ ONS IS. MET DIT SCHIP KUNNEN WE MISSCHIEN NAAR ONS EIGEN ZONNESTELSEL TERUGGAAN.

DENK JE WERKELIJK DAT WE EEN KANS HEBBEN? WE WETEN NIETS VAN DIE INSTRUMENTEN AF.

BWAM! KLAK!

WEER DAT GELUID! WAT IS DAT TOCH?

WACHT HIER! DEZE DIAFRAGMA-DEUR GAAT OPEN! IK GA BINNEN IN HET TOESTEL EEN KIJKJE NEMEN!

VOORZICHTIG! WAT ZIE JE, CLIFF?

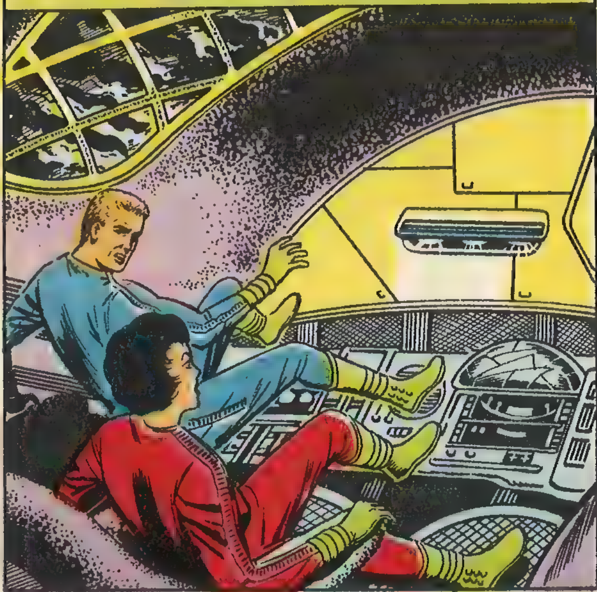
EEN COMFORTABEL INGERICHTE CABINE MET ALLERLEI ONBEKENDE APPARATEN. EN WAT DIE GELUIDEN BETREFT, ER KLAPPERT HIER EEN VERLICHT PANEEL HEEN EN WEER. KOM MAAR EENS KIJKEN!

HOE KAN DAT PANEEL BEWEGEN? DE MOTOREN VAN DIT TOESTEL WERKEN NIET EN... MAAR WAT IS ER?

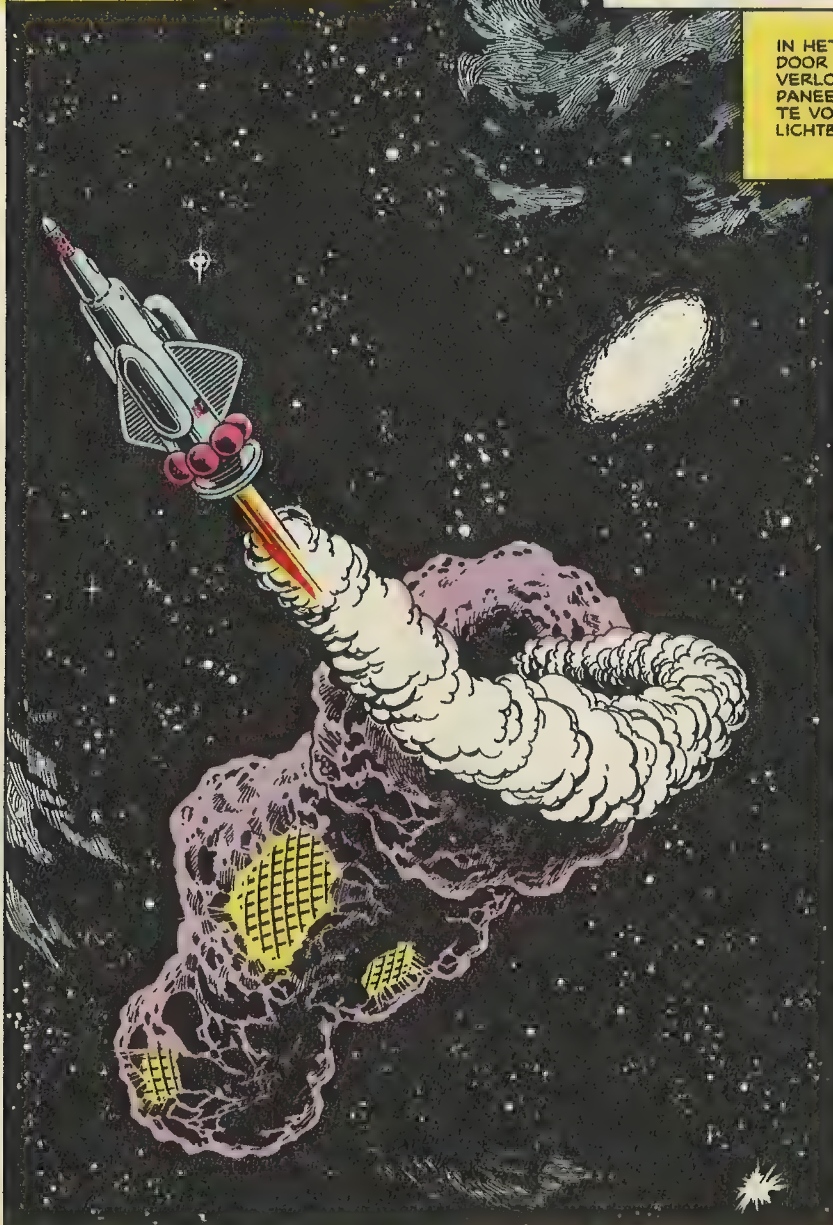
DE DEUR IS PLOTSELING ACHTER ONS DICHTGEGAAN!

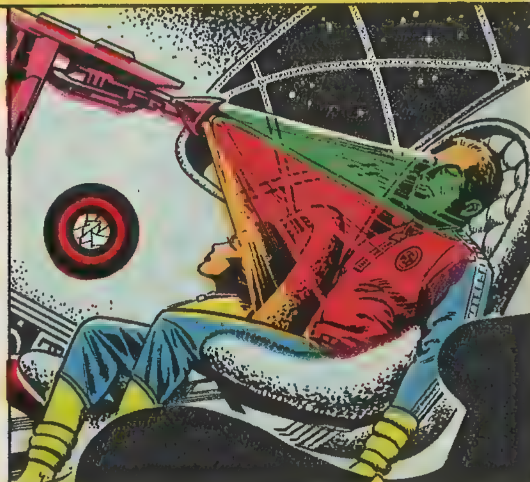
VERDRAAID! ER IS GEEN BEWEGING MEER IN TE KRIJGEN!

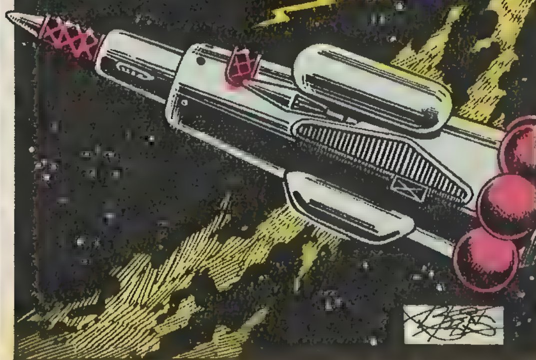
LUISTER, ER KLINKT EEN ZACHTE FLUITTOON UIT HET ACHTERSCHIP! DAT MOET HET WERK VAN DIE GEHEIMZINNIGE MATIC ZIJN! WAARSCHIJNLIJK HEEFT HIJ DIE GELUIDEN RADIOGRAFISCH VEROORZAAKT OM ONS HIERHEEN TE LOKKEN! EN NU HEEFT HIJ HET SCHIP GESTART!

BIJNA ZONDER NA TE DENKEN WERPEN DE RUIMTEVAARDERS ZICH IN DE STOELEN. DOOR HUN GROTE ERVARING KENNEN ZE DE ENORME VERSNELLINGSDRUK, DIE BIJ DE START VAN EEN RUIMTESCHIP ONTSTAAT.

HEVIGE TRILLINGEN GAAN DOOR HET SCHIP, DAT OVER EEN RAIL IN DE RICHTING VAN ENKELE GROTE DIAFRAGMASLUITINGEN ROLT. BIJ DE NADERING VAN HET TOESTEL GAAN DEZE AUTOMATISCH OPEN.

HET VOLGENDE OGENBLIK VERLAAT HET SCHIP MET TOENEMENDE SNELHEID DE ASTEROÏDE!

IN HET TOESTEL LIGGEN CLIFF EN SHENA IN HUN STOELEN. DOOR DE ENORME DRUK HEBBEN ZE HET BEWUSTZIJN VERLOREN. BOVEN HUN HOOFDEN SCHUIFT HET BEWEGENDE PANEEL VERDER OPEN. ER KOMT EEN VREEMD APPARAAT TE VOORSCHIJN EN EVEN LATER WORDEN ER VEELKLEURIGE LICHTBUNDELS OP DE BEWUSTELOZE AARDBEWONERS GERICHT...

ATTENTIE, BEWONERS VAN TERRA! IK, MATIC, HEERSER OVER KAUNALTABARIAN, ROEP U OP! ATTENTIE...

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HET GEHEIM VAN DE SCHOENER DE MEEUW OPLOSSEN. ZE VERMOEDDEN DAT DE SLEUTEL TOT DIT GEHEIM TE VINDEN WAS IN DE DUIVELSBAAI. OP DE BODEM VAN DE BAAI WERD TED AANGEVALLEN DOOR EEN OCTOPUS. DE INLANDER KALDO GING ER VANDOOR.

DE OCTOPUS STAK EEN VANGARM NAAR ARCHIE UIT, MAAR DE ROBOT WAS SNELLER.

TREKKEN, ARCHIE!

DE ROBOT TROK UIT ALLE MACHT.

MISSCHIEN DAT HET ONDIER ME NU LOSLAAT!

ARCHIE GAF EEN MACHTIGE RUK EN...
GELUKKIG, IK BEN VRIJ, DANK ZIJ ARCHIE!

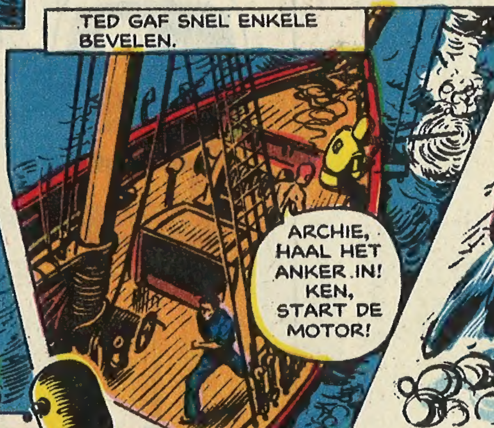

INTUSSEN WAS HET WATER WARMER GEWORDEN.
KOM VLUG, ARCHIE! WE MOETEN TERUG NAAR HET SCHIP!

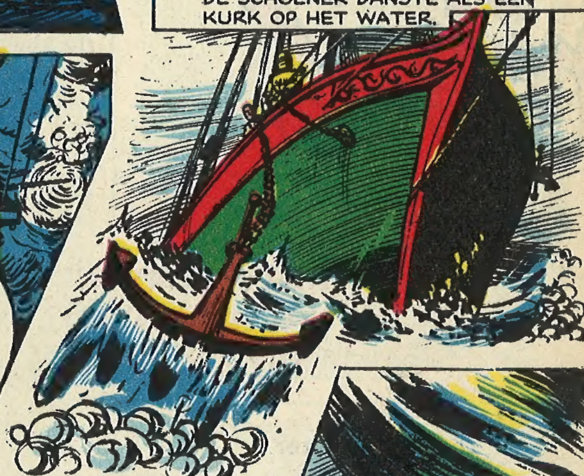

TOEN WEERKLONK DE FELLE KNAL VAN EEN ONTPLOFFING.
ALLE MENSEN, WE ZITTEN VLAK BIJ EEN ONDERZEESE VULKAAN!

ARCHIE GREEP DE ANKERKETTING EN KLOM NAAR BOVEN.
VLUGGER! WE MOETEN WEG ZIJN VÓÓR DE VOLGENDE UITBARSTING!

ZE KLOMMEN VLUG AAN BOORD.
ONDER DE BAAI BEVINDT ZICH EEN VULKAAN!

WAAR IS KALDO?
GEEN IDEE. WAARSCHIJNLIJK HEEFT HIJ ONS HIER GEBRACHT IN DE HOOP DAT WE ZOUDEN VERGAAN!

TED GAF SNEL ENKELE BEVELEN.
ARCHIE, HAAL HET ANKER IN! KEN, START DE MOTOR!

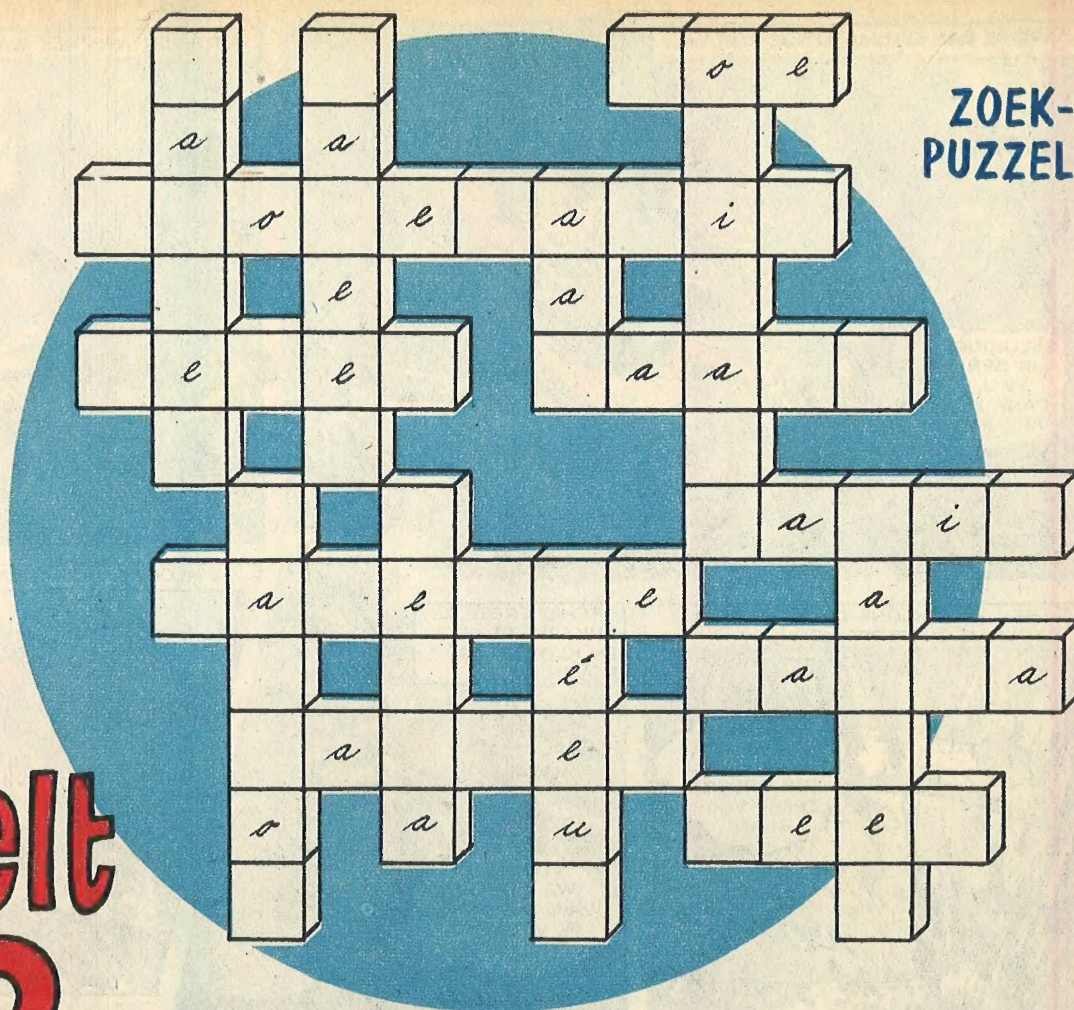

DE SCHOENER DANSTE ALS EEN KURK OP HET WATER.

ARCHIE, JIJ NEEMT HET ROER!
DE MOTOR WIL NIET STARTEN!

EEN ANGSTAANJAGEND GEBRUL VERVULDE DE BAAI.
KIJK DAAR, EEN WATERHOOS: WE ZIJN VERLOREN!

In deze figuur moeten allemaal namen van zoogdieren komen te staan. Het zijn er in totaal 17, waarvan sommige van boven naar beneden en andere van links naar rechts ingevuld moeten worden. Alle voorkomende klinkers staan al op hun plaats, zodat je daaraan al een flink houvast hebt.

ZOEK-PUZZEL

Wie puzzelt er mee?

ANTWOORDEN WERELDQUIZ UIT SJORS 10

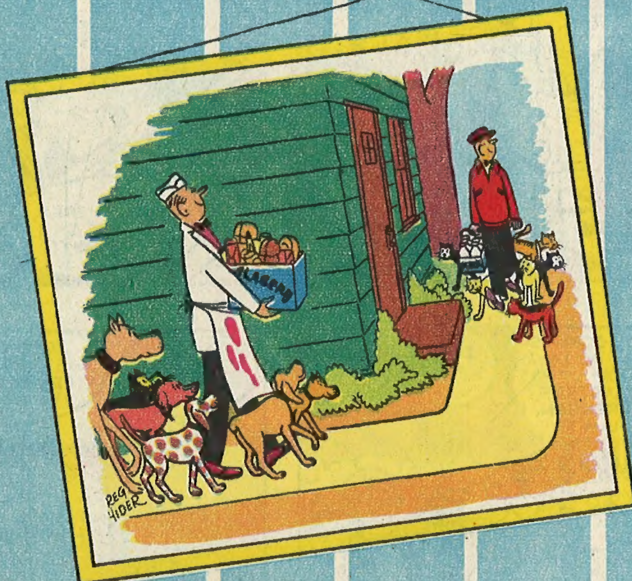
1 New York
2 28.000 kilometer
3 Stille Oceaan
4 Kajak
5 Italië Corsica Sardinië Sicilië
6 Ooievaar
7 1905
8 Claudia Cardinale
9 Groen
10 Koolwitje
11 Brontosaurus
12 Nefertete
13 Don Quichotte en Sancho Panza
14 Onbewaakte overweg. Men moet goed luisteren, naar links en rechts kijken en dan snel oversteken
15 Ford Corsair

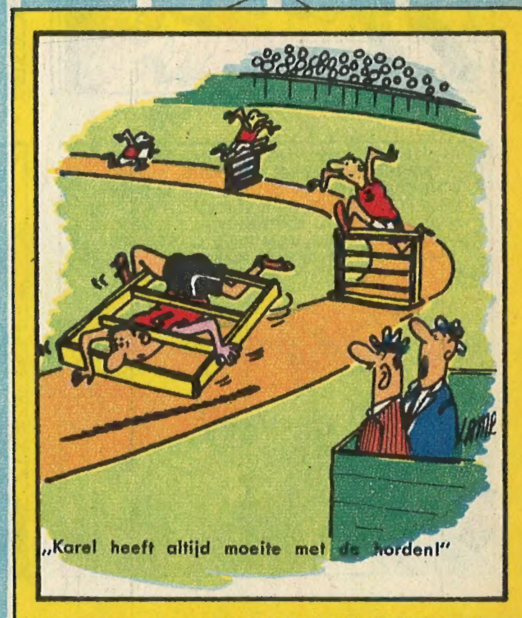

„Ze hebben hier vast nog nooit een blanke gezien!"

WIE HET LAATST LACHT...

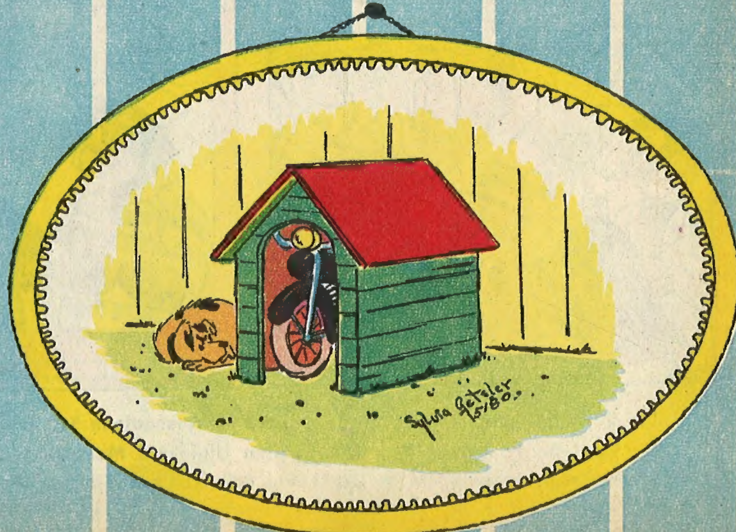

„Karel heeft altijd moeite met de horden!"

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.